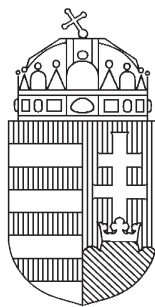

MAGYAR

KÖZLÖNY

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG HIVATALOS LAPJA

Budapest,

2005. június 24.,
péntek

85. szám

Ára: 345,- Ft

TARTALOMJEGYZÉK

	Oldal
22/2005. (VI. 24.) EüM r.	A rezgésexpoziciónak kitett munkavállalókra vonatkozó minimális egészségi és munkabiztonsági követelményekről 4280
8/2005. (VI. 24.) FMM–EüM e. r.	A munkahelyek munkavédelmi követelményeinek minimális szintjéről szóló 3/2002. (II. 8.) SZCSM–EüM együttes rendelet módosításáról 4284
24/2005. (VI. 24.) AB h.	Az Alkotmánybíróság határozata 4284
25/2005. (VI. 24.) AB h.	Az Alkotmánybíróság határozata 4288
26/2005. (VI. 24.) AB h.	Az Alkotmánybíróság határozata 4292
80/2005. (VI. 24.) KE h.	Bírák felmentéséről és bírák kinevezéséről 4296
43/2005. (VI. 24.) ME h.	Kormányzati főtisztviselői kinevezésekről 4296
44/2005. (VI. 24.) ME h.	Központi tiszt cím adományozásáról 4297
	Tájékoztató a Magyar Szocialista Párt 2005. május 8-i soproni időközi országgyűlési képviselő-választás elszámolásáról 4297

II. rész JOGSZABÁLYOK

A Kormány tagjainak rendeletei

Az egészségügyi miniszter 22/2005. (VI. 24.) EüM rendelete

a rezgésexpozíciónak kitett munkavállalókra vonatkózó minimális egészségi és munkabiztonsági követelményekről

A munkavédelemről szóló 1993. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Mvt.) 88. §-a (2) bekezdésében kapott felhatalmazás alapján – a foglalkoztatáspolitikai és munkaügyi miniszterrel egyetértésben – a következőket rendelem el:

1. §

E rendelet előírásait a szervezett munkavégzés keretében végzett minden olyan tevékenységre alkalmazni kell, amikor a munkavégzés során a munkavállalók mechanikai rezgés okozta kockázatnak ténylegesen vagy vélhetően ki vannak téve.

2. §

E rendelet alkalmazásában:

a) *kéz/kar rezgés*: olyan a kézre/karra ható mechanikai rezgés, amely az emberi kéz-kar rendszerre továbbítva a munkavállaló számára egészségi és biztonsági kockázatot jelent, különösen érrendszeri, csont-, izom-, ízületi, illetve idegrendszeri elváltozások formájában;

b) *az egész testre ható rezgés*: olyan mechanikai rezgés, amelynek átvitele az egész testre a munkavállalók számára gerincelváltozások formájában egészségi és biztonsági kockázatot jelent;

c) *rezgésmérés*: a munkavégzés során keletkező rezgés mérése a munkaeszköz, munkafolyamat rezgésszintjének meghatározására;

d) *rezgésvizsgálat*: a munkavállaló rezgésexpozíciójának meghatározása céljából végzett mérés.

3. §

(1) Kéz/kar rezgés esetén:

a) a napi megengedett expozíciós határérték napi 8 órás referencia-időszakra vonatkoztatva, négyzetes középér-

tékben (rms-ben) mérve 5 m/s^2 , hideg/nedves munkakörnyezetben $2,5 \text{ m/s}^2$. Továbbá az S időállandóval mért legnagyobb súlyozott gyorsulás az 50 m/s^2 -et nem lépheti túl;

b) a prevenciós határérték napi 8 órás referencia-időszakra vonatkoztatva $2,5 \text{ m/s}^2$;

c) a határérték napi 8 órás behatási időtartamra van megállapítva. Ettől eltérő expozíciós idő esetén a határérték kiszámítására az MSZ EN ISO 5349-1:2001 szabvány 5.3. pontban megadott (2) képlet az irányadó.

A munkavállaló kéz/kar rezgésexpozícióját a melléklet I. részének 1. pontja alapján kell meghatározni.

(2) Egész testre ható rezgés esetén:

a) a napi megengedett expozíciós határérték 8 órás referencia-időszakra vonatkoztatva $1,15 \text{ m/s}^2$. A pillanatnyi rezgés gyorsulás csúcserőke S időállandóval mérve a 10 m/s^2 -et nem haladhatja meg;

b) a prevenciós határérték 8 órás referencia-időszakra vonatkoztatva $0,5 \text{ m/s}^2$.

A munkavállaló egész testre ható rezgés expozícióját a melléklet II. részének 1. pontja alapján kell felmérni vagy megmérni.

4. §

(1) Az Mvt. 54. §-ának (2) bekezdése szerinti kockázatértékelés (a továbbiakban: kockázatértékelés) keretében a munkáltató köteles minőségileg, illetve szükség esetén mennyiségileg (méréssel) értékelni azokat a mechanikai rezgésszinteket, melyeknek a munkavállalók ki vannak téve. A megfelelő méréseket a melléklet I. részének 2. pontja vagy II. részének 2. pontja szerint kell végrehajtani.

(2) A mechanikai rezgésexpozíció mértéke minőségi értékelését az egyes munkafolyamatok vizsgálatával, illetve a használt berendezés vagy berendezéstípus által kibocsátott rezgés valószínű mértékéről a gyártó által adott információk figyelembevételével kell elvégezni.

(3) A mennyiségi kockázatértékelés elkészítéséhez rezgésmérést kell végezni:

a) az új létesítmény, gép, berendezés (a továbbiakban: munkaeszköz) üzembe helyezése során, kivéve amikor a gyártó által adott információ alapján a rezgésszint a prevenciós határértéket nem éri el;

b) meglevő létesítmény, munkaeszköz átalakításakor, új helyre telepítésekor, valamint technológia- és termékváltás esetén, ha az átalakítás, illetve a változtatás a rezgésterhelés mértékét módosíthatja;

c) munkakör kialakításakor;

d) foglalkozási eredetű egészségkárosodás vagy annak gyanúja, panaszbejelentés, másodfokú eljárás vagy az Országos Egészségbiztosítási Pénztár, illetve igazgatósági szervei, továbbá bíróság megkeresése esetén, valamint ha jogerős hatósági határozat írja elő.

(4) A (3) bekezdés *d)* pontja szerinti esetben – arra akkreditált szervezet (laboratórium) bevonásával – rezgésvizsgálatot is kell végezni.

(5) Az (1) bekezdés szerinti kockázatértékelést az előírt szakképesítéssel rendelkező személynek kell megtervezni és elvégezni az Mvt. 54. §-ának (3) bekezdésében foglalt időközönként. A mechanikai rezgésexpozícióról szerzett adatokat olyan formában kell megőrizni, amely lehetővé teszi a későbbi betekintést is.

(6) A kockázatértékelés során különösen a következőket kell figyelembe venni:

a) az expozíció mértékét, típusát és időtartamát, beleértve minden szakaszos vagy impulzív rezgésexpozíciót is;

b) a 3. § szerinti expozíciós és prevenciós határértékeket;

c) a különösen nagy kockázatnak kitett munkavállalók egészségét és biztonságát érintő bármilyen hatást;

d) bármely, a munkavállaló egészségét érintő olyan közvetett hatást, amely a mechanikai rezgés és a munkahely, vagy egyéb munkaeszköz közötti kölcsönhatásból ered;

e) az alkalmazott munkaeszköz gyártója által szolgáltatott információkat;

f) a mechanikai rezgésexpozíció szintjét csökkentő, helyettesítő eszközök meglétét;

g) a munkáltató felelőssége alá tartozó, a munkaidőn túli egész testre kiható rezgés mértékét;

h) a sajátos munkakörnyezeti tényezőket (alacsony hőmérséklet stb.);

i) az egészségügyi hatóságtól, illetve a foglalkozás-egészségügyi szolgálattól kapott információkat, beleértve a tudományos publikációkat is.

(7) A munkáltatónak olyan kockázatértékeléssel kell rendelkeznie, amely meghatározza, hogy milyen intézkedéseket kell megtenni az 5. és 6. § rendelkezései szerint. A kockázatértékelésnek papír alapú adathordozón hozzáférhetőnek kell lennie.

(8) A kockázatértékelést évenként aktualizálni kell, soron kívül akkor kell felülvizsgálni, ha olyan változás következett be, amely azt szükségessé teszi, vagy ha az egészségügyi vizsgálat eredménye azt indokolja.

5. §

(1) A mechanikai rezgésexpozícióból eredő kockázatot a forrásnál kell kiküszöbölni vagy minimális szintre csökkenteni.

(2) Amennyiben a kockázatértékelés szerinti prevenciós határértékeket [3. § (1) bekezdés *b)* és a (2) bekezdés *b)* pontja] túllépik, a munkáltatónak olyan műszaki-technikai, illetve szervezési intézkedést kell hoznia, amely biztosítja a mechanikai rezgés és a kapcsolódó kockázatok lehe-

tő legalacsonyabb szintre csökkentését. Ilyen intézkedés lehet:

a) más munkamódszerek bevezetése, amelyek kevesebb mechanikai rezgésexpozícióval járnak;

b) az ergonómiai követelményeknek megfelelő munkaeszközök alkalmazása, amelyek – figyelembe véve az elvégzendő munkát is – a lehető legkisebb mértékű rezgést idézik elő;

c) kiegészítő eszköz használata, amely csökkenti a rezgés okozta károsodások veszélyét (az egész test rezgést hatékonyan csökkentő ülés, a kéz/karra átvitt rezgés mértékét csökkentő fogantyú, védőkesztyű stb.);

d) a munkaeszközök, a munkahelyek és a munkahelyi berendezések megfelelő karbantartása;

e) a munkahelyek és a munkavégzés helyszíneinek kialakítása és elrendezése;

f) a munkavállalók megfelelő tájékoztatása és képzése a munkaeszközök megfelelő és biztonságos használatáról, a mechanikai rezgésexpozíció minimális szintre való csökkentése érdekében;

g) az expozíció időtartamának és intenzitásának korlátozása;

h) megfelelő munkabeosztás, pihenőidők beiktatásával;

i) megfelelő védőruházat biztosítása a munkavállaló alacsony hőmérséklettől és nedvességtől való védelme érdekében.

(3) A munkavállaló – a 8. §-ban foglaltak kivételével – nem tehető ki az expozíciós határérték feletti rezgésnek.

(4) Ha a munkavállaló rezgésterhelése túllépi az expozíciós határértéket, a munkáltatónak azonnal intézkednie kell annak érdekében, hogy az expozíció mértéke a határérték alá csökkenjen. Az intézkedést követően meghatározza azokat az okokat, amelyek a határérték-túllépést előidézték, egyidejűleg a (2) bekezdés szerinti intézkedések kiegészítésével biztosítja, hogy a feltárt okból ismételt túllépésre ne kerüljön sor.

(5) A munkáltató (2)–(4) bekezdés szerinti intézkedéseit a fokozottan veszélyeztetett munkavállalói csoportoknál is értelemszerűen alkalmazni kell.

6. §

(1) A munkáltató megfelelő intézkedésekkel biztosítja, hogy az érintett munkavállalók és képviselőik oktatás és tájékoztatás keretében megismerjék a munkahelyük kockázatértékelése eredményeit, különösen:

a) a mechanikai rezgés okozta veszélyek megelőzése, illetve csökkentése érdekében hozott intézkedéseket;

b) az expozíciós és a prevenciós határértékeket;

c) a mechanikai rezgésexpozíció minőségi és mennyiségi értékelését, valamint az alkalmazott munkaeszközöktől eredő lehetséges sérüléseket, károsodásokat;

d) a sérülésekre és az egészségkárosodásokra utaló jelek felismerésének és bejelentésének indokait és módját;

e) azokat a körülményeket, amelyek a munkavállalók munkaköri alkalmasságának vizsgálatát indokolják;

f) a biztonságos munkavégzés, munkaeszköz-használat szabályait a mechanikai rezgésexpozíció minimális szintre való csökkentése érdekében.

(2) A mechanikai rezgésexpozícióból eredő kockázattal érintett munkavállalók e kockázat valamennyi kérdését illetően jogosultak a tájékoztatásra, konzultációra, részükre biztosítani kell a képzésen, valamint a konzultáción való részvétel lehetőségét.

7. §

(1) A munkavállalók külön jogszabály szerinti munkaköri alkalmassági orvosi vizsgálatának célja a rezgésexpozícióban dolgozó esetében, hogy lehetővé váljon a munkával összefüggő bármely rendellenesség kialakulásának megelőzése, illetve korai diagnosztizálása.

(2) A prevenciók határértéket meghaladó mértékű behatás esetén a munkavállalót minden esetben soron kívüli foglalkozás-egészségügyi orvosi vizsgálatra kell küldeni.

(3) A foglalkozás-egészségügyi szolgálat a rezgésexpozíciónak kitett munkavállalóról a külön jogszabály szerint vezeti az egészségügyi dokumentációt. Az egészségügyi dokumentáció másolatát kérésre az illetékes egészségügyi hatóság rendelkezésére kell bocsátani. A munkavállaló részére biztosítani kell a rá vonatkozó egészségügyi dokumentáció megismerésének lehetőségét.

(4) Ha az orvosi vizsgálat megállapítja, hogy a munkavállalónál olyan betegség vagy egészségkárosodás azonosítható, amely a foglalkozás-egészségügyi szolgálat orvosának álláspontja szerint a munkahelyi mechanikus rezgésexpozíció következménye:

a) a munkavállalót az orvosnak tájékoztatnia kell a rá vonatkozó eredményről, különösen az expozíció megszűnése után kötelezően elvégzendő orvosi vizsgálatról;

b) a munkáltatót tájékoztatni kell az egészségügyi vizsgálat minden, az egészséget nem veszélyeztető és biztonságos munkavégzés feltételeinek biztosításához szükséges fontos, személyes adatnak nem minősülő eredményéről.

(5) A (4) bekezdés szerinti betegségről vagy egészségkárosodásról történő tudomásszerzés esetén a munkáltató köteles:

a) áttekinteni a 4. § szerint végrehajtott kockázatértékelést,

b) ellenőrizni a kockázatok megszüntetése vagy csökkentése érdekében bevezetett, 5. § szerinti intézkedéseket,

c) figyelembe venni a kockázatértékelést végző személy, a foglalkozás-egészségügyi orvos, illetve az illetékes hatóság javaslatát az 5. § szerinti intézkedések végrehajtása során,

d) a munkavállalót olyan munkakörben foglalkoztatni, ahol nem áll fenn a további expozíció veszélye, és

e) intézkedni a soron kívüli orvosi vizsgálatról,

f) gondoskodni azon munkavállalók egészségi állapotának a felméréséről, akik hasonló mértékű rezgésexpozíciónak voltak kitéve.

8. §

(1) Egész testre ható rezgés vonatkozásában, a tengeri hajózásban és a légi szállításban egyedi engedély alapján, a jogszabályban megadott határérték alól az Országos Tisztifőorvosi Hivatal – amennyiben a közegészségügyi követelményeknek való megfelelőséget megállapította – felmentést adhat.

(2) Az 5. § (3) bekezdésében foglalt előírás betartása alól felmentés abban az esetben adható, ha a munkavállaló mechanikus rezgésexpozíciója a 3. §-ban meghatározott prevenciók határértékei alatt van, de időnként jelentősen változik, és esetenként túllépi az expozíciós határértéket. Ez esetben azonban a 40 órára számított expozíciós értéknek kevesebbnek kell lennie a 3. §-ban megadott expozíciós határértéknél és méréssel kell igazolni, hogy a változó expozícióban rejlő kockázatok kisebbek az expozíciós határértékben rejlő kockázatoknál.

(3) A 3. §-ban megadott expozíciós határértékek alóli felmentés megadásánál annak indoklását pontosan rögzíteni szükséges. A felmentést négyévente felül kell vizsgálni, és ha az azt megalapozó körülmények megszűnnek, vissza kell vonni.

9. §

Ez a rendelet az Európai Unió alábbi irányelvének való megfelelést szolgálja: a Parlament és a Tanács 2002/44/EK irányelve (2002. június 25.) a munkavállalók fizikai tényezők (vibráció) hatásából keletkező kockázatoknak való expozíciójára vonatkozó egészségügyi és biztonsági minimum-követelményekről [tizenhatodik egyedi irányelv a 89/391/EGK irányelv 16. cikke (1) bekezdésének értelmében].

10. §

(1) Ez a rendelet 2005. július 1. napján lép hatályba.

(2) Az 5. § (3) bekezdésében írt kötelezettségek végrehajtásának határideje 2010. július 6. azon munkaeszközök esetében, amelyeket 2007. július 7. előtt bocsátanak a munkavállalók rendelkezésére, és amelyek használatánál – figyelembe véve a legújabb technikai előrelépéseket, illetve szervezési intézkedéseket is – az expozíciós határértékek nem tarthatók be.

(3) E rendelet hatálybalépésével egyidejűleg a munkaköri, szakmai, illetve személyi higiénés alkalmasság orvosi vizsgálatáról és véleményezéséről szóló 33/1998. (VI. 24.) NM rendelet

a) 8. §-ának b) pontja helyébe a következő rendelkezés lép:

(Zárvizsgálatot kell végezni)

„b) idült foglalkozási betegség veszélyével járó munkavégzés, illetve munkakörnyezet megszűnésekor, továbbá ha a foglalkoztatott kordedvezményre jogosító munkakörben legalább négy évet dolgozott;”

b) 3. számú melléklete 5. pontjának vanádium évenként szövegrészét követő vibráció (kéz/kar rezgés)-hez tartozó szöveg helyébe a következő szöveg lép:

[Kóroki tényező]	Időszakos munkaalkalmassági vizsgálatok gyakorisága	Megjegyzés
vanádium	évenként]	
„rezgés kéz/kar 2,5–5 m/s ² (férfi)	kétévenként	Első ízben a munkába állást követő hatodik hónap után
1,0–2,5 m/s ² (sérülékeny csoport)	kétévenként	Hideg/nedves munkakörnyezetben évente
egész testre ható 0,5–1,15 m/s ² (férfi)	kétévenként	Első ízben a munkába állást követő hatodik hónap után
0,5 m/s ² alatt (sérülékeny csoport)	kétévenként	Hideg/nedves munkakörnyezetben évente
egyedi felmentés esetén	évenként	Első ízben a munkába állást megelőzően.”
[vinil-klorid	félévenként]	

c) 8. számú mellékletének 2.2., 2.2.1., 2.2.2. és 2.3. pontjai helyébe a következő szöveg lép:

	[Megerhelések]	Terhes (1)	Fiatalkorú	<45	45–x	>x	Fiatalkorú	>x
			éves				éves	
			nők				férfiak]	
„2.2.	Kéz/kar rezgés 2,5 m/s ² expozíció felett	+	+	+	+	+	+	
2.3.	Egész testre ható rezgéssel járó munka: 0,5 m/s ² expozíció felett	+	+	+	+	+	+	”

(4) E rendelet hatálybalépésével egyidejűleg hatályát veszti a dolgozók bőrvédő készítménnyel történő ellátásáról szóló 2/1983. (II. 14.) EüM rendelet, valamint az Állami Népegészségügyi és Tisztiorvosi Szolgálat átszervezésével kapcsolatos egyes miniszteri rendeletek módosításáról szóló 6/1999. (IV. 2.) EüM rendelet 5. §-a.

Dr. Rácz Jenő s. k.,
egészségügyi miniszter

Melléklet
a 22/2005. (VI. 24.) EüM rendelethez

A kéz/kar és az egész testre ható rezgéseexpozíció meghatározása

I. KÉZ/KAR REZGÉS

1. A kockázat értékelése

A kéz/kar rezgéseexpozíció meghatározása az MSZ EN ISO 5349-1:2001 szabvány 5. pontja által meghatározott

módon történjen. Egyirányú gyorsulásérzékelő és/vagy vektoriálisan nem összegző mérőműszer használata esetén az MSZ EN ISO 5349-2:2001 szabvány 6.1. pontjában foglaltak szerint kell eljárni.

A kockázat meghatározásánál és felmérésénél figyelembe kell venni a 4., 5. és 6. §-ban foglaltakat is.

2. A mérés

a) A használt mérőműszer és mérési módszer feleljen meg az MSZ EN ISO 5349-1:2001 szabvány 4. pontjának.

b) A kétkezi eszközöknél külön-külön mindegyik kézen el kell végezni a mérést. Az expozíciót a két mérés közül a magasabb értékre kell meghatározni, de a másik értékről is lehet információt szolgáltatni.

3. Egyéni védőeszközök

Az egyéni védőeszközökre vonatkozó előírásokat a 65/1999. (XII. 22.) EüM rendelet tartalmazza.

II. EGÉSZ TESTRE HATÓ REZGÉS

1. A kockázat értékelése

a) A rezgésexpozíció meghatározása az MSZ ISO 2631-1:2002 szabvány 6.1. és 6.5. pontja által meghatározott módon, értékelése a szabvány 7. fejezetében foglaltak figyelembevételével – az $1,4a_{wx}$, $1,4a_{wy}$, a_{wz} (ülő vagy álló dolgozóra meghatározott) derékszögű koordináta-rendszerben –, 8 órára vonatkoztatott négyzetes középértéke (egyenértékű rezgésgyorsulás) számítása alapján történik.

b) Ha a rezgés két vagy több irányban összemérhető nagyságú, akkor az egészségkárosodási kockázatot a vektoriálisan összegzett eredő érték alapján kell értékelni.

c) A megadott mérési és értékelési módszerek fokozott figyelmet igénylő munkahelyekre vonatkozóan nem alkalmazhatók.

d) A kockázat értékelésénél figyelembe kell venni a 4., 5. és 6. §-ban foglaltakat is.

2. A mérés

A mérésnél a használt mérőműszer és mérési módszer feleljen meg az MSZ ISO 2631-1:2002 szabvány 5. pontjában foglaltaknak.

**A foglalkoztatáspolitikai
és munkaügyi miniszter, valamint
az egészségügyi miniszter
8/2005. (VI. 24.) FMM–EüM
együttes rendelete**

**a munkahelyek munkavédelmi követelményeinek
minimális szintjéről szóló
3/2002. (II. 8.) SZCSM–EüM együttes rendelet
módosításáról**

A munkavédelemről szóló 1993. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Mvt.) 23. §-ának (3) bekezdésében kapott felhatalmazás alapján a következőket rendeljük el:

1. §

A munkahelyek munkavédelmi követelményeinek minimális szintjéről szóló 3/2002. (II. 8.) SZCSM–EüM együttes rendelet (a továbbiakban: R.) 24. §-ának (2) bekezdése helyébe a következő rendelkezés lép:

„(2) A munkahelyeken a munkavállaló testére áttevődő rezgés vonatkozásában a rezgésexpozíciónak kitett munkavállalókra vonatkozó minimális egészségi és munkabiztonsági követelményekről szóló külön jogszabály előírásait kell alkalmazni.”

2. §

(1) Ez a rendelet 2005. július 1. napján lép hatályba.

(2) E rendelet hatálybalépésével egyidejűleg az R. 24. §-ának (3) bekezdése és 6. számú melléklete hatályát veszti.

Dr. Rácz Jenő s. k.,
egészségügyi miniszter

Csizmár Gábor s. k.,
foglalkoztatáspolitikai és munkaügyi
miniszter

III. rész HATÁROZATOK

**Az Alkotmánybíróság
határozatai**

**Az Alkotmánybíróság
24/2005. (VI. 24.) AB
határozata**

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

Az Alkotmánybíróság önkormányzati rendeleti szabályozás alkotmányellenességének utólagos vizsgálatára irányuló indítvány tárgyában meghozta a következő

határozatot:

Az Alkotmánybíróság megállapítja, hogy Siófok Város Önkormányzatának Siófok város építési szabályzatáról szóló 12/1999. (IV. 23.) számú rendelete 94. § (2) bekezdése alkotmányellenes, ezért azt megsemmisíti.

Az Alkotmánybíróság ezt a határozatát a Magyar Közlönyben közzéteszi.

INDOKOLÁS

I.

A Somogy Megyei Közigazgatási Hivatal vezetője (a továbbiakban: hivatalvezető) kezdeményezte Siófok Város Önkormányzatának Siófok város építési szabályzatáról szóló 12/1999. (IV. 23.) számú rendelete (a továbbiakban: Ör.) 94. § (2) bekezdésének a megsemmisítését. A hivatalvezető az Ör. törvényességi vizsgálata során azt állapította meg, hogy az Ör. 94. § (2) bekezdése törvényt sértő rendelkezést tartalmaz, felhatalmazta ugyanis az építésügyi hatóságot arra, hogy az építési vagy telekalakítási engedélyek megadásának feltételeként előírhatja az

építési munkával érintett ingatlanon már meglévő olyan építmények vagy építményrészek kártalanítás nélküli lebontását, amelyek nem felelnek meg a hatályos építésügyi jogszabályok előírásainak, függetlenül attól, hogy korábban építési engedéllyel vagy építési engedély nélkül épültek-e. A hivatalvezető álláspontja szerint azzal, hogy a képviselő-testület önkormányzati rendeletében az építési engedély megadásának feltételét elvi jelleggel szabályozta, a hatáskörén túlterjeszkedett. Rámutatott arra, hogy az épített környezet alakításáról és védelméről szóló 1997. évi LXXVIII. törvény (a továbbiakban: *Ét.*) 34. § (2) bekezdése szerint az építésügyi hatósági engedély feltételekhez köthető, az önkormányzat azonban a feltételekre vonatkozóan rendeletében semmiféle szabályt nem alkothat. Hangsúlyozta azt is, hogy az *Ör.* ezen rendelkezése ellentétes az *Ét.* 48. § (8) bekezdésében, 55. §-ában foglaltakkal, a jogalkotásról szóló 1987. évi XI. törvény (a továbbiakban: *Jat.*) rendelkezéseivel, valamint ütközik az államigazgatási eljárás általános szabályairól szóló 1957. évi IV. törvény (a továbbiakban: *Áe.*) 2. § (2) bekezdésébe, a jóhiszeműen szerzett és gyakorolt jogok törvényi védelmének elvébe, ezeket biztosító rendelkezéseibe. Az önkormányzat rendeletében nem tesz különbséget a szabálytalanul épített és engedéllyel épített építmények között, az elévülési időket figyelmen kívül hagyva, időbeli korlátozás és kártalanítás nélkül az építésügyi hatóság mérlegelésére bízta, hogy az építési és vagy telekalakítási engedélyek megadásának feltételeként előírhatja az építési munkával érintett ingatlanon már meglévő építmények vagy építményrészek kártalanítás nélküli lebontását, függetlenül attól, hogy korábban építési engedéllyel vagy engedély nélkül épültek-e. A városi önkormányzat képviselő-testülete a hivatalvezető törvényességi észrevételét megtárgyalta és úgy döntött, hogy a rendeletét változatlanul fenntartja. Ezek után a hivatalvezető a helyi önkormányzatokról szóló 1990. évi LXV. törvény (a továbbiakban: *Ötv.*) 99. § (2) bekezdés *a)* pontja alapján a támadott rendelkezés megsemmisítését kezdeményezve az Alkotmánybírósághoz fordult.

II.

Az Alkotmánybíróság a rendelkező részben foglalt döntését a következő jogszabályi rendelkezésekre alapozta.

1. Az Alkotmány rendelkezései:

„2. § (1) A Magyar Köztársaság független, demokratikus jogállam.”

„44/A. § (2) A helyi képviselőtestület a feladatkörében rendeletet alkothat, amely nem lehet ellentétes a magasabb szintű jogszabállyal.”

2. A helyi önkormányzatokról szóló 1990. évi LXV. törvény (a továbbiakban: *Ötv.*) rendelkezései:

„7. § (1) Törvény vagy törvény felhatalmazása alapján kormányrendelet kivételesen a polgármestert, a főpolgármestert, a megyei közgyűlés elnökét államigazgatási hatósági hatáskörrel ruházhatja fel. Törvény vagy kormányrendelet államigazgatási feladatot, hatósági hatáskört állapíthat meg a jegyzőnek, a főjegyzőnek és kivételesen a képviselő-testület hivatala ügyintézőjének is.”

„16. § (1) A képviselő-testület a törvény által nem szabályozott helyi társadalmi viszonyok rendezésére, továbbá törvény felhatalmazása alapján, annak végrehajtására önkormányzati rendeletet alkot.”

3. Az *Ét.* rendelkezései:

„13. § (1) Az építés helyi rendjének biztosítása érdekében a települési önkormányzatnak az országos szabályoknak megfelelően, illetve az azokban megengedett eltérésekkel a település közigazgatási területének felhasználásával és beépítésével, továbbá a környezet természeti, táji és épített értékeinek védelmével kapcsolatos, a telkekhez fűződő sajátos helyi követelményeket, jogokat és kötelezettségeket helyi építési szabályzatban kell megállapítania.”

„34. § (1) Telekalakításhoz, építmény, építményrész, épületegyüttes megépítéséhez, átalakításához, bővítéséhez, felújításához, helyreállításához, korszerűsítéséhez, lebontásához, elmozdításához, illetve használatbavételéhez, fennmaradásához vagy a rendeltetésének megváltoztatásához (a továbbiakban együtt: építési munka) a jogszabályokban meghatározott esetekben az építésügyi hatóság engedélyre szükséges.”

„36. § Építésügyi hatósági engedély a jogszabályok kezei között akkor adható, ha

a) a tervezett építés a 18–19. §-okban, a 31. §-ban előírt, illetve a külön jogszabályban kötelezővé tett nemzeti szabvány szerinti követelményeknek megfelel,

b) a tervezett építés az egyes építmények és területek védettségét elrendelő vagy azokra különleges feltételeket megállapító jogszabályoknak, az előzetes hatósági eljárásokban tisztázódott szakhatósági követelményeknek és az érdekelt szakhatóságok hozzájárulásában foglalt eseti előírásoknak megfelel,

c) az építmény megépítése, tervezett használata, fenntartása nem okoz a környezetében olyan káros hatást, amely a terület rendeltetésének megfelelő mértéket meghaladná, az állékonyságot, az életet és egészséget, a köz- és vagyonbiztonságot veszélyeztetné, vagy a közérdeket egyéb módon sértené,

d) az építmény rendeltetészerű használhatóságához szükséges járulékos építmények, illetőleg jogszabályban meghatározott esetekben és módon a közlekedési hálózathoz való csatlakozás, valamint a közmű- és energiaellátás megvalósítása biztosított,

e) a tervezőként megjelölt szerv, illetőleg személy jogosult volt az építészeti-műszaki tervezésre,

f) az építtető építési jogosultságát hitelt érdemlően igazolja.”

„47. § (1) Az építésügyi hatóság elrendelheti:

a) az építmény, építményrész építésügyi hatósági engedélyekben meghatározott, ennek hiányában az eredeti (a változtatás előtti) rendeltetésétől eltérő használatának megszüntetését, valamint

b) szabálytalan építkezés esetében az építési munka megszüntetését és az építést megelőző állapot helyreállítását, illetőleg a jogerős és végrehajtható építési engedélynek és a hozzá tartozó, jóváhagyott engedélyezési terveknek megfelelő állapot kialakítását,

c) a műszaki követelményeknek meg nem felelő építési termékek kicserélését,

d) az építmény, építményrész kötelező jókarbantartás körét meghaladó felújítását, ha az a településkép kedvezőbb alakítása érdekében szükséges, vagy azt az építési szabályzatban, a szabályozási tervben foglaltak végrehajtása, illetőleg az építészeti örökség védelmének érdekei megkövetelik,

e) jogszabályban meghatározott esetekben a telek bekerítését, továbbá a telken a településkép előnyösebb kialakítása vagy a környezet védelme céljából szükséges kertépítési, továbbá a településkép védelme érdekében szükséges egyéb munkák elvégzését,

f) az építmény környezetéből az építési tevékenység során keletkezett építési hulladék, maradék építőanyag és építési segédeszközök elszállítását, a környezetnek és a terep felszínének az eredeti, illetve az engedélyezett állapotban történő átadását, a környezetben okozott károk megszüntetését.

(2) Az építésügyi hatóságnak el kell rendelnie:

a) az építmény, építményrész részleges vagy teljes átalakítását, – amennyiben ez nem lehetséges, vagy ha az építtető ezt nem vállalja – a lebontását vagy az újraépítést, ha a kivitelezés az állékonyságot, az életet és egészséget, a köz- és vagyonbiztonságot veszélyeztető módon történik,

b) az építmény, építményrész állékonyságát, az életet, egészséget, a köz- és vagyonbiztonságot veszélyeztető, valamint az engedély nélküli használat megszüntetését,

c) az építmény, építményrész hibáinak, hiányosságainak megszüntetését, ha azt rendeltetésszerű és biztonságos használatra nem alkalmas módon építették meg, vagy ezáltal idegen ingatlanban az állékonyságot, az életet és egészséget, a köz- és vagyonbiztonságot veszélyeztető állapot keletkezett,

d) az építmény jókarbantartására vonatkozó kötelezettség teljesítését, illetőleg az építmény felülvizsgálatát, szükség szerinti átalakítását, felújítását, helyreállítását vagy lebontását, ha annak állapota az állékonyságot, az életet és egészséget, a köz- és vagyonbiztonságot veszélyezteti.

48. § (1) Ha az építményt, építményrészt szabálytalanul építették meg, az építésügyi hatóság arra – az építtető vagy az ingatlannal rendelkezni jogosult kérelme alapján – fennmaradási engedélyt ad, ha a 18–19. §-okban és a 31. §-ban meghatározott feltételek fennállnak vagy megte-

remthetők, és az építtető az építési jogosultságát igazolta. Ha az építményt, építményrészt építésügyi hatósági engedély nélkül bontották le, az építésügyi hatóság azt – határozattal – tudomásul veszi.

(2) Fennmaradási engedély az (1) bekezdésben foglaltak érvényesítése mellett kiadható akkor is, ha

a) az építmény, építményrész átalakítással szabályossá tehető, vagy

b) a szabálytalansággal okozott érdeksérelem jelentéktelen, közérdeket nem sért, vagy a hatóság által meghatározott határidőn belül elhárítható.

(3) Az építésügyi hatóság az építtetőt – kérelem hiányában – a fennmaradási engedély iránti kérelem benyújtására felhívhatja, vagy az eljárást hivatalból az építtető költségére lefolytathatja.

(4) A fennmaradási engedély – építésügyi bírság kiszabása, illetőleg az (1)–(2) bekezdés szerinti szükségszerű átalakítás kötelezettségének és határidejének egyidejű megállapítása mellett – meghatározott időre szóló, visszavonásig érvényes (határozatlan időre szóló) vagy végleges jellegű lehet.

(5) A fennmaradási engedély egyben az építményre vonatkozó használatbavételi engedély is, amennyiben ennek feltételei fennállnak. Az építményrészeire vonatkozó fennmaradási engedély megadásával egy időben az építésügyi hatóságnak rendelkeznie kell az építmény befejezésére vonatkozó továbbépítésről is. Az építmény építési munkáinak teljes befejezése után a 44. § előírásai szerinti használatbavételi engedélyezési eljárást kell lefolytatni.

(6) A meghatározott idő elteltét, illetőleg az engedély visszavonását követően az építményt, építményrészt az engedélyesnek kártalanítási igény nélkül le kell bontania. Ugyanúgy akkor is, ha a fennmaradási engedélyben előírt átalakítási kötelezettséget nem teljesítették. Az átalakítási kötelezettség elmulasztása esetén az építésügyi hatóság a lebontást elrendeli.

(7) Ha a szabálytalanul megépített építményre, építményrészeire fennmaradási engedély nem adható, az építésügyi hatóság köteles elrendelni a szabályossá tétel érdekében szükséges munkálatok elvégzését, vagy ha a kötelezett a munkálatok elvégzését nem vállalja, a lebontását.

(8) Az építésügyi hatóság az (1)–(7) bekezdés alapján a szabálytalanság tudomásra jutásától számított egy éven belül, legkésőbb azonban az építés befejezésétől – ha nem állapítható meg – az építmény használatbavételétől számított tíz éven belül intézkedhet. A (6) bekezdésben foglaltak és az új eljárás lefolytatása esetén az egyéves időtartam kezdetét a meghatározott idő elteltétől, valamint az engedély visszavonásától, az átalakítási kötelezettségre előírt teljesítési határidő lejártától, illetőleg az új eljárás lefolytatását elrendelő jogerős határozat keltétől kell számítani.

(9) Kérelemre a fennmaradási engedély kiadása nem tagadható meg a (8) bekezdésben meghatározott intézkedési idő letelte miatt. Ebben az esetben átalakítási kötelezettséget előírni és építésügyi bírságot megállapítani nem lehet.

(10) A szabálytalanul létesített építménnyel, építményrésszel kapcsolatos átalakítási vagy bontási kötelezettségek végrehajtását az ingatlan tulajdonosa (hasznélvezője, használója) tűrni köteles.”

„52. § (1) Az építésügyi hatósági jogkört első fokon – a (2) bekezdésben foglalt eltérésekkel – a települési önkormányzat jegyzője látja el.

(2) Az elvi építési, az építési, a bontási, a használatbavételi és a fennmaradási engedélyezési, továbbá az azokkal összefüggésben keletkezett ellenőrzési és kötelezési ügyekben, valamint a kiszolgáló út céljára történő lejegyzés és a telekalakítások engedélyezése tárgyában, és a 47. § (2) bekezdés b)–d) pontjaiban meghatározott esetekben (a továbbiakban: kiemelt építésügyi hatósági ügy) első fokon a városi (fővárosi kerületi) – a 2004. január 1-jét követően várossá nyilvánított települések kivételével – önkormányzat jegyzője jár el – a kormányrendeletben meghatározott illetékességi területtel –, továbbá annak a települési önkormányzatnak a jegyzője, akit a kormányrendelet 2004. január 1-jéig kijelölt.”

„55. § (1) A településkép védelme érdekében az építésügyi hatóság:

a) az épület(ek) és (azok) környezetének kialakítása, továbbá az egy épületben lévő valamennyi üzlethelyiség homlokzatának, valamint a kirakatszekrényeknek és feliratoknak, hirdetőberendezéseknek összehangolt építészerkezeti-műszaki tervezését, illetve kivitelezését, valamint

b) az épület külső helyreállítását, homlokzatszínezését és az építmény előnyösebb építészerkezeti megjelenését szolgáló egyéb munkákat

is elrendelhet.

(2) Az (1) bekezdésben megjelölt munkálatok elrendelésének feltételeit a települési – fővárosban a kerületi – önkormányzat rendeletben szabályozza.

(3) Ha az építmény, építményrész 47. § (1) bekezdés d) pont szerinti felújítása, átalakítása a településkép előnyösebb kialakítása szempontjából vagy településrendezési okokból vált szükségessé, ezek költségei, továbbá az építmény használatának az átalakítás miatt történt korlátozásából eredő károk megtérítése – a munkálatok elvégzése folytán bekövetkezett értékemelkedés levonásával – a települési önkormányzatot terheli.

(4) Ha a településkép előnyösebb kialakítása céljából vagy településrendezési okokból az építmény, építményrész lebontása vált szükségessé, a tulajdonost a károsításra vonatkozó szabályok szerint kártalanítani kell.”

4. Az Ör. rendelkezései:

„94. § (2) Az építésügyi hatóság az építési vagy telekalakítási engedély megadásának feltételeként előírhatja az építési munkával érintett ingatlanon már meglévő olyan építmények vagy építményrészek kártalanítás nélküli lebontását, amelyek nem felelnek meg a hatályos építésügyi

jogszabályok előírásainak, függetlenül attól, hogy korábban építési engedéllyel vagy építési engedély nélkül épültek-e.”

III.

Az indítvány megalapozott.

1. Az Alkotmánybíróság az Ör. támadott rendelkezését elsőként az építésügyi hatósági hatáskörök és az önkormányzat szabályozási jogköre és az építésügyi hatósági hatáskörök összefüggésében vizsgálta.

A helyi önkormányzat képviselő-testülete a feladatkorében alkothat rendeletet, amely nem lehet ellentétes magasabb szintű jogszabállyal. [Alkotmány 44/A. § (2) bekezdés.] Az önkormányzat rendeletet a törvény által nem szabályozott helyi társadalmi viszonyok rendezésére, továbbá törvény felhatalmazása alapján, annak végrehajtására alkothatja. [Ötv. 16. § (1) bekezdés.] Az Ör.-t Siófok Város Önkormányzatának Képviselő-testülete (a továbbiakban: képviselő-testület) az Ét. 13. §-ban kapott felhatalmazás alapján, az Ét. végrehajtására alkotta meg.

Az Ét. 34. § (1) bekezdése állapítja meg azt, hogy mely esetekben – többek között telekalakítás, építmény, építményrész megépítése esetén – szükséges az építésügyi hatóság engedélye. Az Ét. 36. §-a pedig arról rendelkezik, hogy az építésügyi hatósági engedély a jogszabályok keretei között mikor adható meg.

Az építésügyi hatósági jogkört az Ét. 52. §-a alapján a jegyző látja el, általában a települési önkormányzat jegyzője, a kiemelt építésügyi ügyekben a kormány által kijelölt jegyző. Az Ötv. 7. § (1) bekezdése alapján a jegyzőnek törvény vagy kormányrendelet állapíthat meg államigazgatási feladatot, hatósági hatáskört, az önkormányzat rendelete nem.

A településkép védelme érdekében gyakorolható építésügyi hatósági hatásköröket is az Ét. 55. § (1) bekezdése rendezi, az Ét. felhatalmazást a képviselő-testületnek az (1) bekezdésben megjelölt munkálatok elrendelése feltételeinek önkormányzati rendeletben való szabályozására adott.

Az Ét. tehát nem adott felhatalmazást az önkormányzat képviselő-testületének az építésügyi hatósággal eljáró jegyzőnek építésügyi hatáskör megállapítására. Következésképpen a képviselő-testület hatáskör hiányában alkotta meg az Ör. támadott rendelkezését.

Az Alkotmánybíróság következetes gyakorlata szerint törvény felhatalmazása alapján kizárólag a felhatalmazás keretei között szabályozhat a képviselő-testület, a felhatalmazás kereteit túllépő, azt meghaladó önkormányzati szabályozás ellentétes a törvénnyel, sérti az Alkotmány 44/A. § (2) bekezdésében foglaltakat. [3/1999. (III. 24.) AB határozat, ABH 1999, 375, 377–378.; 39/2001. (X. 19.) AB határozat, ABH 2001, 691–697.; 18/2002. (IV. 25.) AB határozat, ABH 2002, 496, 499.; 23/2002.

(VI. 21.) AB határozat, ABH 2002, 515, 517.; 28/2002.
(VI. 28.) AB határozat, ABH 2002, 540, 541.; 56/2003.
AB határozat, ABH 2003, 867, 870.]

A településképp védelme érdekében tehető, az Ét. 55. §-ban meghatározott hatósági intézkedések közül, ha az építmény, építményrész lebontása válik szükségessé, akkor a (4) bekezdés szerint a tulajdonost a kisajátításra vonatkozó szabályok szerint kártalanítani kell. Az Ör. támadott rendelkezése ebben az összefüggésben ellentétes az Ét. 55. (4) bekezdésével.

Szabálytalan – engedély nélküli – építkezés esetén az építéshatóság az Ét. 48. §-ában meghatározott feltételek esetén, az építéshatóság intézkedésére rendelkezésére álló idő – a tudomására jutásától számított egy év, illetve az építés befejezésétől, használatbavételétől számított tíz év – eltelte után nem tagadható meg a fennmaradási engedély kiadása. Ebben az esetben átalakítási kötelezettséget előírni és építésügyi bírságot kiszabni sem lehet. [Ét. 48. § (9) bekezdése.] Az Ör. támadott rendelkezése ebben az összefüggésben ellentétes az Ét. 48. § (9) bekezdésével.

A fentiek alapján az Alkotmánybíróság megállapította, hogy az Ör. támadott rendelkezése több törvényi szabállyal ellentétes, az Alkotmány 44/A. § (2) bekezdésébe ütközés miatt alkotmányellenes. Az Alkotmánybíróság ezért megsemmisítette az Ör. 94. § (2) bekezdését.

2. Tekintettel arra, hogy az Ör. 94. § (2) bekezdésének alkotmányellenességét az Alkotmánybíróság az Alkotmány 44/A. § (2) bekezdése alapján megállapította – állandó gyakorlatának megfelelően –, nem vizsgálta az indítványban megjelölt más alkotmányellenességeket. [61/1997. (XI. 9.) AB határozat, ABH 1997, 361, 364; 16/2000. (V. 24.) AB határozat, ABH 2000, 425, 429; 29/2000. (X. 11.) AB határozat, ABH 2000, 193, 200; 56/2001. (XI. 29.) AB határozat, ABH 2001, 478, 482; 35/2002. (VII. 19.) AB határozat, ABH 2002, 199, 213; 4/2004. (II. 20.) AB határozat, ABH 2004, 66, 72.]

A határozatnak a Magyar Közlönyben való közzététele az Alkotmánybíróságról szóló 1989. évi XXXII. törvény 41. §-án alapul.

Dr. Holló András s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Kiss László s. k.,
előadó alkotmánybíró

Dr. Kukorelli István s. k.,
alkotmánybíró

Alkotmánybírósági ügyszám: 935/H/2004.

Az Alkotmánybíróság 25/2005. (VI. 24.) AB határozata

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

Az Alkotmánybíróság önkormányzati rendelet alkotmányellenességének utólagos vizsgálatára irányuló indítvány tárgyában meghozta a következő

határozatot:

1. Az Alkotmánybíróság megállapítja, hogy Egyek Nagyközség Képviselő-testületének a magánszemélyek kommunális adójáról szóló 19/1999. (XII. 15.) Önk. sz. rendelete 5. § (1) bekezdés *d)* pontja alkotmányellenes, ezért azt megsemmisíti.

2. Az Alkotmánybíróság Egyek Nagyközség Képviselő-testületének a magánszemélyek kommunális adójáról szóló 19/1999. (XII. 15.) Önk. sz. rendelete 5. § (1) bekezdés *c)* pontja alkotmányellenességének megállapítására és megsemmisítésére irányuló indítványt elutasítja.

Az Alkotmánybíróság ezt a határozatát a Magyar Közlönyben közzéteszi.

INDOKOLÁS

I.

A Hajdú-Bihar Megyei Közigazgatási Hivatal vezetője (a továbbiakban: hivatalvezető) törvényességi észrevételt tett Egyek Nagyközség Képviselő-testületének (a továbbiakban: Képviselő-testület) a magánszemélyek kommunális adójáról szóló, többször módosított, 19/1999. (XII. 15.) Önk. sz. rendelete (a továbbiakban: Ör.) 5. § (1) bekezdése *c)* és *d)* pontja tekintetében. Az Ör. 5. § (1) bekezdés *c)* pontja a készenléti szolgálatot ellátó önkéntes tűzoltót, a *d)* pontja a polgárőrség tagját mentesítette a magánszemélyek kommunális adójának megfizetése alól. A hivatalvezető a Képviselő-testületnek tett törvényességi észrevételében kifejtette, hogy álláspontja szerint az Ör. 5. § (1) bekezdés *c)* és *d)* pontja ütközik az Alkotmány 70/A. §-ába és 70/I. §-ába, ugyanis alkotmányos indok nélkül – a hátrányos megkülönböztetés tilalmába ütközően – a közterhekhez való hozzájárulás elvét sértő adómentességet biztosít a készenléti szolgálatot ellátó önkéntes tűzoltónak és a polgárőrség tagjainak. A hivatalvezető rámutatott arra is, hogy – véleménye szerint – az Ör. 5. § (1) bekezdés *d)* pontja sérti a jogbiztonságot is azáltal, hogy nincs egyértelműen meghatározva az adó alól mentes alanyok köre. A hivatalvezető úgy véli, hogy az

önkéntes tűzoltónak, a polgárőrség tagjának adott adómentesség – a Htv. rendelkezéseire is figyelemmel – a kommunális adó céljával, illetve tárgyával nincs semmiféle összefüggésben. A Képviselő-testület nem fogadta el a törvényességi észrevételt, ezért a hivatalvezető a helyi önkormányzatokról szóló 1990. évi LXV. törvény (a továbbiakban: Ötv.) 99. § (2) bekezdés *a*) pontja alapján az Alkotmánybíróságnak tett indítványában kezdeményezte a támadott rendelkezések megsemmisítését.

II.

Az Alkotmánybíróság a rendelkező részben foglalt döntését a következő jogszabályi rendelkezésekre alapozta.

1. Az Alkotmány rendelkezései:

„2. § (1) A Magyar Köztársaság független, demokratikus jogállam.”

„44/A. § (1) A helyi képviselőtestület:

a) önkormányzati ügyekben önállóan szabályoz és igazgat, döntése kizárólag törvényességi okból vizsgálható felül,

(...)

d) törvény keretei között megállapítja a helyi adók fajtait és mértékét,

(...)

(2) A helyi képviselőtestület a feladatkörében rendeletet alkothat, amely nem lehet ellentétes a magasabb szintű jogszabállyal.”

„70/A. § (1) A Magyar Köztársaság biztosítja a területén tartózkodó minden személy számára az emberi, illetve az állampolgári jogokat, bármely megkülönböztetés, nevezetesen faj, szín, nem, nyelv, vallás, politikai vagy más vélemény, nemzeti vagy társadalmi származás, vagyoni, születési vagy egyéb helyzet szerinti különbségtétel nélkül.

(2) Az embereknek az (1) bekezdés szerinti bármilyen hátrányos megkülönböztetését a törvény szigorúan bünteti.

(3) A Magyar Köztársaság a jogegyenlőség megvalósulását az esélyegyenlőtlenségek kiküszöbölését célzó intézkedésekkel is segíti.”

„70/I. § Minden természetes személy, jogi személy és jogi személyiséggel nem rendelkező szervezet köteles jövedelmi és vagyoni viszonyainak megfelelően a közterhekhez hozzájárulni.”

2. Az Ötv. rendelkezései:

„1. § (1) A község, a város, a főváros és kerületei, valamint a megye önkormányzata (a továbbiakban: helyi önkormányzat) a feladat- és hatáskörébe tartozó helyi érdekű közügyekben (a továbbiakban: helyi közügy) önállóan jár el.

(2) A helyi közügyek a lakosság közszolgáltatásokkal való ellátásához, a közhatalom önkormányzati típusú helyi

gyakorlásához, valamint mindezek szervezeti, személyi és anyagi feltételeinek helyi megteremtéséhez kapcsolódnak.

(3) A helyi önkormányzat – a törvény keretei között – önállóan szabályozhatja, illetőleg egyedi ügyekben szabadon igazgathatja a feladat- és hatáskörébe tartozó helyi közügyeket. Döntését az Alkotmánybíróság, illetve bíróság és kizárólag jogszabálysértés esetén bírálhatja felül.”

„16. § (1) A képviselő-testület a törvény által nem szabályozott helyi társadalmi viszonyok rendezésére, továbbá törvény felhatalmazása alapján, annak végrehajtására önkormányzati rendeletet alkot.”

3. A helyi adókról szóló 1990. évi C. törvény (a továbbiakban: Htv.) rendelkezései:

„1. § (1) E törvény felhatalmazása és rendelkezései szerint a települési (községi, városi, fővárosi és kerületi) önkormányzat képviselőtestülete (a továbbiakban: önkormányzat) rendelettel az illetékességi területén helyi adókat (a továbbiakban: adót) vezethet be.”

„2. § Az önkormányzat adómegállapítási joga az e törvényben meghatározott adóalanyokra és adótárgyakra terjed ki.”

„3. § (1) Ha e törvény másként nem rendelkezik, a törvény alkalmazásában adóalany:

a) a magánszemély,

b) a jogi személy, a jogi személyiség nélküli gazdasági társaság,

c) a magánszemélyek jogi személyiséggel nem rendelkező személyi egyesülése.

(2) Adómentes az (1) bekezdés *b*) és *c*) pontjában felsorolt adóalanyok közül a társadalmi szervezet, az egyház, az alapítvány, a közszolgáltató szervezet, a köztestület, a közhasznú társaság, az önkéntes kölcsönös biztosító pénztár, a magánnyugdíjpénztár, a költségvetési szerv és a költségvetési szervnek nem minősülő nevelési-oktatási intézmény abban az adóévben, amelyet megelőző adóévben folytatott vállalkozási tevékenységéből származó jövedelme (nyeresége) után társasági adófizetési kötelezettsége, illetve – költségvetési szerv esetében – eredménye után a központi költségvetésbe befizetési kötelezettsége nem keletkezett. A feltételek meglétéről az adóalany írásban köteles nyilatkozni az adóhatóságnak.

4. § Az adókötelezettség az önkormányzat illetékességi területén a következőkre terjed ki:

a) az ingatlantulajdonra, ingatlanhoz kapcsolódó vagyoni értékű jogra,

b) munkaerő foglalkoztatására,

c) nem állandó lakosként való tartózkodásra, és

d) az e törvényben meghatározott gazdasági tevékenység gyakorlására (a továbbiakban együtt: adótárgy).

5. § Az önkormányzat rendeletével:

a) vagyoni típusú adók,

b) kommunális jellegű adók, továbbá

c) helyi iparüzési adó bevezetésére jogosult.

6. § Az önkormányzat adómegállapítási joga arra terjed ki, hogy

a) az 5. §-ban meghatározott adókat vagy ezek valamelyikét bevezesse, a már bevezetett adót hatályon kívül helyezze, illetőleg módosítsa, azonban az évközi módosítás naptári éven belül nem súlyosbíthatja az adóalanyok adóterheit,

b) az adó bevezetésének időpontját és időtartamát (határozott vagy határozatlan időre) meghatározza,

c) az adó mértékét a helyi sajátosságokhoz, az önkormányzat gazdálkodási követelményeihez és az adóalanyok teherviselő képességéhez igazodóan – az e törvényben meghatározott felső határokra, illetőleg a 16. § a) pontjában, a 22. § a) pontjában, a 26. §-ában, a 29. §-ának (1) bekezdésében, a 33. §-ának a) pontjában meghatározott felső határoknak 2005. évre a KSH által 2003. évre vonatkozóan közzétett fogyasztói árszínvonal-változással, 2006. évtől pedig a 2003. évre és az adóévet megelőző második évig eltelt évek fogyasztói árszínvonal változásai szorzatával növelt összegére (a felső határ és a felső határ növelt összege együtt: adómaximum) figyelemmel – megállapítsa,

d) az e törvény második részében meghatározott mentességeket további mentességekkel, illetőleg kedvezményeket további kedvezményekkel kibővítsé,

e) e törvény és az adózás rendjéről szóló törvény keretei között a helyi adózás részletes szabályait meghatározza.”

„12. § (1) Az adó alanya (3. §) az, aki a naptári év (a továbbiakban: év) első napján az építmény tulajdonosa. Több tulajdonos esetén a tulajdonosok tulajdoni hányadaik arányában adóalanyok. Amennyiben az építményt az ingatlan-nyilvántartásba bejegyzett vagyoni értékű jog terheli, az annak gyakorlására jogosult az adó alanya. (A tulajdonos, a vagyoni értékű jog jogosítottja a továbbiakban együtt: tulajdonos).

(2) Valamennyi tulajdonos által írásban megkötött és adóhatósághoz benyújtott megállapodásban az (1) bekezdésben foglaltaktól el lehet térni.

(3) Társasház, -garázs és -üdülő esetén a tulajdonosok önálló adóalanyok, a közös használatú helyiségek után az adó alanya az említett közösség.”

„18. § Az adó alanya (3. §) az, aki az év első napján a telek tulajdonosa. Ingatlannyilvántartásba bejegyzett vagyoni értékű jog, illetőleg több tulajdonos esetén a 12. §-ban foglaltak az irányadók.”

„24. § Kommunális adókötelezettség terheli a 12. §-ban, valamint a 18. §-ban meghatározott magánszemélyt, továbbá azt a magánszemélyt is, aki az önkormányzat illetékességi területén nem magánszemély tulajdonában álló lakás bérleti jogával rendelkezik. Amennyiben a lakásbérleti jogviszony alanyai bérlőtársak, akkor valamennyi bérlőtárs által írásban megkötött és az adóhatósághoz benyújtott megállapodásban megjelölt magánszemély tekintendő az adó alanyának. Ilyen megállapodás hiányában a bérlőtársak egyenlő arányban adóalanyok.”

4. Az Ör. rendelkezései:

„5. § (1) Mentes a magánszemélyek kommunális adójának megfizetése alól:

a) Az a magánszemély, aki az önkormányzattól időskorúak járadékában részesül.

b) A 70. életévén felüli személy, a 70. életévének betöltését követő év első napjától.

c) A készenléti szolgálatot ellátó önkéntes tűzoltó.

d) A Polgárőrség adókedvezményben részesülő létszáma: 140 fő.

e) Az a magánszemély, aki 18. életévét nem töltötte be, feltéve, hogy adóköteles építményét nem hasznosítja.”

III.

Az indítvány részben megalapozott.

1. A helyi önkormányzatok adómegállapítási joga az Alkotmány 44/A. § (1) bekezdés d) pontján alapul. Az Alkotmány e rendelkezése a helyi önkormányzati alapjogok között a képviselő-testület alkotmányi védelemben részesített hatáskörként határozza meg azt, hogy a képviselő-testület a törvény keretei között meghatározza a helyi adók fajtáit és mértékét. A helyi önkormányzat adómegállapítási jogának a kereteit a Htv. szabályozza. E rendelkezések alapján a helyi önkormányzat széles körű önállósággal rendelkezik a helyi adók szabályozása során. A Htv. keretei között szabadon dönt arról, hogy vezet-e be helyi adót, ha igen, akkor a helyi adók melyikét vezeti be. A Htv. 6. § c) pontja arra hatalmazza fel az önkormányzatot, hogy a helyi sajátosságok, az önkormányzat gazdálkodási követelményei, az adóalanyok teherbíró képességének figyelembevételével állapítsa meg az adók mértékét.

A Htv. 6. § d) pontja pedig arra hatalmazza fel az önkormányzatot, hogy a Htv. második részében meghatározott mentességeket további mentességekkel, illetőleg kedvezményeket további kedvezményekkel kibővítsé. A Htv. második részében a magánszemélyek kommunális adójának szabályozásánál a Htv. maga nem állapít meg mentességet, kedvezményt, ebből következően azok megállapításának joga – a törvény felhatalmazása nyomán – az önkormányzatot illeti meg.

Az Alkotmánybíróság az 1259/B/1996. AB határozatában, és számos más határozatában kifejtett és hangsúlyozott elvi álláspontja szerint „...az adókedvezmények az állami gazdaságpolitika olyan eszközei, amelyek a jogalkotó által lényegesnek és fontosnak tartott célok elérését hivatottak elősegíteni.” „...Ahogyan az adókedvezmények biztosítása, úgy korlátozása, illetőleg megvonása is a jogalkotó szándékától függő gazdaságpolitikai kérdés, alkotmányossági problémát önmagában nem képez.” [9/1994. (II. 25.) AB határozat ABH 1994, 74, 75.]. (1259/B/1996. AB határozat ABH 1997, 691, 692.) Az Alkotmánybíróság – utóbb idézett – határozatában arra is rámutatott miszerint

„... az a jogalkotói rendelkezés, amely szerint adómentességet biztosít többek között a közszolgáltató szervezetek részére, önmagában tehát nem vet fel alkotmányossági problémát.” (ABH 1997, 691, 692.)

Az indítványozó szerint a támadott rendelkezések a hátrányos megkülönböztetés tilalmába ütközően biztosítanak adómentességet, sértve a közterhekhez való hozzájárulás elvét is. Az Alkotmánybíróság által következetesen alkalmazott gyakorlat szerint „a diszkrimináció tilalma nem jelenti azt, hogy minden, még a végső soron nagyobb társadalmi egyenlőséget célzó megkülönböztetés is tilos. A megkülönböztetés tilalma arra vonatkozik, hogy a jognak mindenkit egyenlőként (egyenlő méltóságú személyként) kell kezelnie, azaz az emberi méltóság alapjogán nem eshet csorba, azonos tisztelettel és körütekintéssel, az egyéni szempontok azonos mértékű figyelembevételével kell a jogosultságok és kedvezmények elosztásának szempontjait meghatározni”. [9/1990. (IV. 25.) AB határozat ABH 1990, 46, 48.]. Ezzel kapcsolatban az Alkotmánybíróság már a 61/1992. (XI. 20.) AB határozatában megállapította: „A mentességek és kedvezmények meghatározásánál a jogalkotót széles körű mérlegelési jog illeti meg. Ennek gyakorlása során tekintettel lehet bizonyos, az Alkotmányban is nevesített jogokra – pl. az egészséges környezethez vagy a szociális biztonsághoz való jogra – de ezen túlmenően érvényre juttathat az Alkotmányból közvetlenül le nem vezethető, esetenként rövid távra irányadó gazdaságpolitikai, életszínvonal-politikai, szociálpolitikai is egyéb célkitűzéseket. Ekként tehát, noha a jogalkotót a mentességek és kedvezmények megállapításánál is kötik az Alkotmányban meghatározott jogi korlátok, a jogalkotói mérlegelésnél nem a jogi, hanem az egyéb szempontok játsszák a meghatározó szerepet, s ebből eredően az esetleges helytelen, a társadalom érdekeivel ellentétes tartalmú mérlegelés is elsődlegesen politikai felelősséget von maga után. A kifejtettekből következik, hogy a kedvezményekre vonatkozó jogszabályi rendelkezések alkotmányossági felülvizsgálata során az Alkotmánybíróság hatáskörébe kizárólag annak ellenőrzése tartozik: a jogalkotó mérlegelési jogának gyakorlása során nem került-e ellentétbe az Alkotmány valamely rendelkezésével, s az Alkotmánybíróság nem jogosult a jogalkotói mérlegelés célszerűségi – pl. gazdaságpolitikai – szempontú felülbírálatára.” (ABH 1992, 280, 281.)

Az Alkotmánybíróságnak a fent kifejtettek alapján tehát azt kellett vizsgálnia: a jogalkotó önkormányzat az adómentességek meghatározásánál nem sértette-e meg az Alkotmánynak az indítványozó által hivatkozott 70/A. §-át. Az Alkotmánybíróság már több határozatában kifejtette, hogy „az Alkotmány 70/A. §-a nem mindenfajta különbségtételt tilt. Az alkotmányi tilalom elsősorban az alkotmányos alapjogok tekintetében tett megkülönböztetésekre vonatkozik. Abban az esetben, ha a megkülönböztetés nem alapvető jog tekintetében történt, a megkülönböztetés

alkotmányellenessége akkor állapítható meg, ha az az emberi méltósághoz való jogot sérti és a megkülönböztetésnek nincs a tárgyilagos mérlegelés szerinti ésszerű indoka, vagyis az önkényes.” [61/1992. (XI. 20.) AB határozat ABH 1992, 280, 282.; 963/B/1993. AB határozat, 1996, 437–445.; 35/1994. (VI. 24.) AB határozat, ABH 1994, 197, 200.]]

A Htv. 6. § d) pontja kifejezett felhatalmazást ad arra, hogy az önkormányzat az e törvény második részében meghatározott mentességeket további mentességekkel bővítsen. E felhatalmazás alapján az önkormányzat megállapíthatott mentességeket. Mentességek megállapítása természetesen különbségtételt is jelent. Ez a különbségtétel a helyi társadalom értékelése körébe tartozik. Mivel az adókedvezmények és adómentességek meghatározásánál az önkormányzatot széles körű mérlegelési lehetőség illeti meg, a támadott szabályozásnak – a közösség érdekében végzett tevékenység ilyen módon való elismerésének – ésszerű indoka van, nem tekinthető önkényesnek. Ebből következően nem sérti az emberi méltósághoz való jogot, és emiatt a különbségtétel nem ütközik az Alkotmány 70/A. §-ába sem.

Az Alkotmány 70/I. §-a a közterhekhez való hozzájárulás kötelezettségét állapítja meg. Az Alkotmánybíróság idézett határozatából az is következik, hogy a közterhet – a helyi adót – megállapító Ör., ha meghatározott kört mentesít a magánszemélyek kommunális adójának a fizetése alól, önmagában nem ellentétes az Alkotmány 70/I. §-ával. A Képviselő-testület szabad mérlegelési jogkörébe tartozik – mindaddig, amíg az Alkotmány valamely rendelkezésébe nem ütközik – annak elhatározása, hogy mely tevékenységeket tart olyan – a választók közössége érdekében végzett – közérdekű tevékenységnek, amelyet adómentesség biztosításával honorál.

A fentiek alapján az Alkotmánybíróság az indítványt ebben a részében elutasította.

2. Az indítványozó a jogbiztonságot sértőnek, az Alkotmány 2. § (1) bekezdésébe ütközőnek véli az Ör. 5. § (1) bekezdés d) pontját, mivel az – véleménye szerint – nem határozza meg egyértelműen az adó alól mentes alanyok körét.

Az Ör. eredeti szövege a polgárőrség tagjait mentesítette a kommunális adó alól. Az Ör.-nek a 32/2001. (XII. 20.) Önk. sz. rendelettel történő módosítása állapította meg az Ör. 5. § (1) bekezdés hatályos szövegét, ami megfogalmazása miatt jogbizonytalanságot eredményez. Az Ör. 5. § (1) bekezdése adómentességet állapított meg az a)–e) pontokban felsoroltak tekintetében, ezzel szemben a d) pont új szövege adókedvezményben részesülőkről szól, miközben a magánszemélyek kommunális adójánál a Htv. nem rendelkezik adókedvezményről és az Ör. sem határoz meg adókedvezményt. A támadott rendelkezés az adókedvezményben részesülő polgárőrségi létszámot 140-ben álla-

pítja meg, de az ennél nagyobb létszám esetére a kedvezményezettek kiválasztásáról ugyancsak nem rendelkezik. Az Alkotmány 2. § (1) bekezdése szerint a Magyar Köztársaság független, demokratikus jogállam. Az Alkotmánybíróság már a 9/1992. (I. 30.) AB határozatában kiemelte: „A jogállam nélkülözhetetlen eleme a jogbiztonság. A jogbiztonság az állam – s elsősorban a jogalkotó – kötelességévé teszi annak biztosítását, hogy a jog egésze, egyes részterületei és az egyes jogszabályok is világosak, egyértelműek, működésüket tekintve kiszámíthatóak és előre láthatóak legyenek a norma címzettjei számára. Vagyis a jogbiztonság nem csupán az egyes normák egyértelműségét követeli meg, de az egyes jogintézmények működésének kiszámíthatóságát is. Ezért alapvetőek a jogbiztonság szempontjából az eljárási garanciák. Csak formalizált eljárás szabályainak követésével keletkezhet érvényes jogszabály, csak az eljárási normák betartásával működnek alkotmányosan a jogintézmények.” (ABH 1992, 65–66.) Az Ör. 5. § (1) bekezdés *d*) pontja nem felel meg a jogbiztonság követelményének, ezért azt az Alkotmánybíróság megsemmisítette.

Az Alkotmánybíróság gyakorlata szerint, ha az indítvánnyal támadott jogszabályt vagy annak egy részét az Alkotmány valamely rendelkezésébe ütközőnek minősíti, és ezért azt megsemmisíti, akkor a további alkotmányi rendelkezés esetleges sérelmét – a már megsemmisített jogszabályi rendelkezéssel összefüggésben – érdemben nem vizsgálja. [4/1996. (II. 23.) AB határozat, ABH 1996, 37, 44.; 61/1997. (XI. 19.) AB határozat, ABH 1997, 361, 364.; 15/2000. (V. 24.) AB határozat, ABH 2000, 420, 423.; 4/2005. (II. 25.) AB határozat, ABK 2005, február 59.] Az Alkotmánybíróság a támadott rendelkezés alkotmányellenességét az Alkotmány 2. § (1) bekezdésébe való ütközés miatt megállapította, azt megsemmisítette, ezért nem vizsgálta az Ör. 5. § (1) bekezdés *d*) pontjának az Alkotmány 70/A. §-ba való ütközését.

Az Alkotmánybíróság határozatának a Magyar Közlönyben való közzététele az Alkotmánybíróságról szóló 1989. évi XXXII. törvény 41. §-án alapul.

Dr. Holló András s. k.,

alkotmánybíró

Dr. Kiss László s. k.,

előadó alkotmánybíró

Dr. Kukorelli István s. k.,

alkotmánybíró

Alkotmánybírósági ügyszám: 356/H/2002.

Az Alkotmánybíróság 26/2005. (VI. 24.) AB határozata

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

Az Alkotmánybíróság önkormányzati rendeleti szabályozás alkotmányellenességének utólagos vizsgálatára irányuló indítvány tárgyában meghozta a következő

határozatot:

Az Alkotmánybíróság megállapítja, hogy Budapest Főváros IV. Kerület Újpest Önkormányzata Képviselő-testületének a magánszemélyek kommunális adójáról szóló 43/2003. (XII. 10.) rendelete 5. §-a alkotmányellenes, ezért e rendelkezést 2005. december 31. napjával megsemmisíti.

Az Alkotmánybíróság e határozatát a Magyar Közlönyben közzéteszi.

INDOKOLÁS

I.

Az indítványozó kérte az Alkotmánybíróságtól, hogy Budapest Főváros IV. Kerület Újpest Önkormányzata Képviselő-testületének a magánszemélyek kommunális adójáról szóló 43/2003. (XII. 10.) rendelete (a továbbiakban: Ör.) 5. §-át a helyi adókról szóló 1990. évi C. törvény (a továbbiakban: Hat.) 27. §-ába, továbbá az Alkotmány 70/A. § (1) bekezdésébe és a 70/I. §-ába ütközése miatt semmisítse meg. Az indítványozó álláspontja szerint a Hat. felhatalmazása alapján a Budapest Főváros IV. Kerület Újpest Önkormányzata Képviselő-testülete (a továbbiakban: Képviselő-testület) az adómegállapítási joga gyakorlása során az Ör. 5. §-ában megállapított mentességi körrel – amely szerint mentes az adó alól minden olyan lakás, amelyben nincs bejelentve, megjelölve valamely vállalkozó székhelye, telephelye vagy fióktelepe – a kivételt általánosítja. „Az általános szabály alól a vállalkozók kivételével mindenkit kiemelt és mentesített a bevallás és az adókötelezettség alól. Ezzel pedig nem tett mást, mint-hogy magánszemélyek kommunális adója címen – mintegy álcázás és a Hat. előírásai kikerülése érdekében – valójában a Hat. 27. §-ában előírt »Vállalkozók kommunális adóját« vetette ki, ráadásul helytelen számítással. A vállalkozók kommunális adója a Hat. 27. §-a alapján független a magánszemélyek kommunális adójától.” Az indítványozó véleménye szerint az Ör.-ben egységesen meghatározott 12 000 Ft/év nemcsak önkényes, de önmagában is magasabb szintű jogszabályba, a Hat.-ba ütközik. A sérelmezett szabályozás szerint – állítja az indítványozó – az önkor-

mányzat egy általános rendelete hatálya alól gyakorlatilag a területén élő polgárok többségét kivonja, kivéve egy – vélt vagy valós – vagyoni helyzete, esetleg foglalkozása okán megkülönböztetett szűkebb állampolgári csoportot, a vállalkozót és ez sérti az Alkotmány 70/A. §-ában megfogalmazott állampolgárok vagyoni vagy más helyzete szerinti megkülönböztetésének tilalmát, valamint a 70/I. §-ban meghatározott köztelherviselés alkotmányos elvét.

II.

Az Alkotmánybíróság a rendelkező részben foglalt döntését a következő jogszabályi rendelkezésekre alapozta.

1. Az Alkotmány indítvánnyal érintett rendelkezései:

„44/A. § (1) A helyi képviselőtestület: (...)

d) törvény keretei között megállapítja a helyi adók fajtaát és mértékét,”

„44/A. § (2) A helyi képviselőtestület a feladatkörében rendeletet alkothat, amely nem lehet ellentétes a magasabb szintű jogszabállyal.”

„70/A. § (1) A Magyar Köztársaság biztosítja a területén tartózkodó minden személy számára az emberi, illetve az állampolgári jogokat, bármely megkülönböztetés, nevezetesen faj, szín, nem, nyelv, vallás, politikai vagy más vélemény, nemzeti vagy társadalmi származás, vagyoni, születési vagy egyéb helyzet szerinti különbségtétel nélkül.”

„70/I. § Minden természetes személy, jogi személy és jogi személyiséggel nem rendelkező szervezet köteles jövedelmi és vagyoni viszonyainak megfelelően a közterhekhez hozzájárulni.”

2. Az Ötv. indítvánnyal érintett rendelkezései a következők:

„16. § (1) A képviselő-testület a törvény által nem szabályozott helyi társadalmi viszonyok rendezésére, továbbá törvény felhatalmazása alapján, annak végrehajtására önkormányzati rendeletet alkot.”

3. A Hat. indítvánnyal érintett rendelkezései:

„5. § Az önkormányzat rendeletével:

a) vagyoni típusú adók,

b) kommunális jellegű adók, továbbá

c) helyi iparüzési adó

bevezetésére jogosult.”

„6. § Az önkormányzat adómegállapítási joga arra terjed ki, hogy:

a) az 5. §-ban meghatározott adókat vagy ezek valamelyikét bevezesse, a már bevezetett adót hatályon kívül helyezze, illetőleg módosítsa, azonban az évközi módosítás naptári éven belül nem súlyosbíthatja az adóalanyok adóterheit,

b) az adó bevezetésének időpontját és időtartamát (határozott vagy határozatlan időre) meghatározza,

c) az adó mértékét a helyi sajátosságokhoz, az önkormányzat gazdálkodási követelményeihez és az adóalanyok teherviselő képességéhez igazodóan – e törvényben meghatározott felső (adómaximum) határookra figyelemmel – megállapítsa,

d) az e törvény második részében meghatározott mentességeket további mentességekkel, illetőleg kedvezményeket további kedvezményekkel kibővítsa,

e) e törvény és az adózás rendjéről szóló törvény keretei között a helyi adózás részletes szabályait meghatározza.”

„12. § (1) Az adó alanya (3. §) az, aki a naptári év (a továbbiakban: év) első napján az építmény tulajdonosa. Több tulajdonos esetén a tulajdonosok tulajdoni hányadaik arányában adóalanyok. Amennyiben az építményt az ingatlan-nyilvántartásba bejegyzett vagyoni értékű jog terheli, az annak gyakorlására jogosult az adó alanya. (A tulajdonos, a vagyoni értékű jog jogosítottja a továbbiakban együtt: tulajdonos).”

„24. § Kommunális adókötelezettség terheli a 12. §-ban, valamint a 18. §-ban meghatározott magánszemélyt, továbbá azt a magánszemélyt is, aki az önkormányzat illetékességi területén nem magánszemély tulajdonában álló lakás bérleti jogával rendelkezik. Amennyiben a lakásbérleti jogviszony alanyai bérlőtársak, akkor valamennyi bérlőtárs által írásban megkötött és az adóhatósághoz benyújtott megállapodásban megjelölt magánszemély tekintendő az adó alanyának. Ilyen megállapodás hiányában a bérlőtársak egyenlő arányban adóalanyok.”

„27. § (1) Kommunális adókötelezettség terheli a 3. § (1) bekezdésében felsorolt adóalanyok közül a vállalkozót, függetlenül a 24. § alapján egyébként fennálló adókötelezettségtől.

(2) Az adókötelezettséget nem befolyásolja az, hogy az adóalany székhelye vagy csupán telephelye (részlege) található az önkormányzat illetékességi területén.

28. § Az adó alapja az adóalany által az önkormányzat illetékességi területén foglalkoztatottak korrigált átlagos statisztikai állományi létszáma.”

4. Az Ör. indítvánnyal érintett rendelkezései:

„1. § Adóköteles

a) az Önkormányzat illetékességi területén lévő építmények közül a lakás,

b) a 2. § b) pontjában meghatározott lakásbérleti jog.”

„2. § Az adó alanya az a magánszemély, aki

a) a naptári év (a továbbiakban: év) első napján a lakás tulajdonosa. Több tulajdonos esetén a tulajdonosok tulajdoni hányadaik arányában adóalanyok. Amennyiben a lakást az ingatlan-nyilvántartásba bejegyzett, magánszemélyt megillető vagyoni értékű jog terheli, az annak gyakorlására jogosult az adó alanya. (A tulajdonos, a vagyoni értékű jog jogosítottja a továbbiakban együtt: tulajdonos),

b) az Önkormányzat illetékességi területén nem magánszemély tulajdonában álló lakás bérleti jogával rendelkezik. Amennyiben a lakásbérleti jogviszony alanyai bérlő-

társak, akkor valamennyi bérlőtárs által írásban megkötött és az adóhatósághoz benyújtott megállapodásban megjelölt magánszemély tekintendő az adó alanyának. Ilyen megállapodás hiányában a bérlőtársak egyenlő arányban adóalanyok.”

„4. § Az adó évi mértékének lakásonkénti, illetőleg lakásbérleti jogonként 12 000 Ft.”

„5. § Mentés az adó alól az a lakás, amelyben nincs bejelentve (megjelölve) valamely vállalkozó székhelye, telephelye vagy fióktelepe.”

„6. § (2) Nem kell bevallást tennie az adóalanyoknak azon lakás és lakásbérleti jog vonatkozásában, amely az 5. § alapján mentes az adó alól.”

III.

Az indítvány részben megalapozott.

1. Az Alkotmány 44/A. § (1) bekezdés *d*) pontja alapján a helyi képviselő-testület törvény keretei között megállapítja a helyi adók fajtáit és mértékét. Az Ötv. 10. § (1) bekezdés *d*) pontja alapján a képviselő-testület hatásköréből nem ruházható át a helyi adó megállapítása, amely az Ötv. 10. § (1) bekezdés *a*) pontjában megfogalmazott – a képviselő-testület hatásköréből át nem ruházható – önkormányzati rendeletalkotással történik. Az Alkotmány 44/A. § (2) bekezdésében meghatározott alkotmányos korlát szerint az önkormányzati rendelet nem lehet ellentétes a magasabb szintű jogszabállyal. A Hat. 1. § (1) bekezdése alapján az önkormányzat képviselő-testülete rendelettel az illetékességi területén helyi adókat vezethet be. Az önkormányzat adómegállapítási jogát a Hat. 6. §-a tartalmazza. A Hat. 24. §-a határozza meg a magánszemélyek kommunális adója tekintetében az adóalanyokat és az adókötelezettség alapját. A Hat. 27–28. §-ai állapítják meg a vállalkozók kommunális adója vonatkozásában az adóalanyokat és az adó alapját.

Az indítványozó álláspontja ismertetésekor kifejezetten utalt arra – a konkrét alkotmányi rendelkezés sérelmének meghivatkozása nélkül –, hogy az Ör. támadott rendelkezése ellentétes magasabb szintű jogszabály, a Hat. kommunális adókra vonatkozó rendelkezéseivel.

A Képviselő-testület az Ör. megalkotásakor a magánszemélyek kommunális adójáról alkotott megrendelést. A Hat. 27. §-a alapján nem mentesül a vállalkozó a vállalkozók kommunális adója megfizetési kötelezettsége alól akkor, ha az önkormányzat rendeletében megállapította a magánszemélyek kommunális adójának fizetési kötelezettségét is a településen építménytulajdonnal és nem magánszemély tulajdonában álló lakás bérleti jogával rendelkező magánszemélyek vonatkozásában. A Hat. e szabályozása alapján tehát nincs akadálya annak, hogy a vállalkozó, mint magánszemély is és mint vállalkozó is fizessen kommunális adót a Hat. 24. §-a és a 27. §-a alapján.

Ugyanakkor az indítványozó téved akkor, amikor azt állítja, hogy az Ör.-ben megállapított adó alanya a vállalko-

zó. A vállalkozó székhelye, telephelye vagy fióktelepe a vállalkozó tulajdonán kívül más tulajdonában lévő építmény vagy telek is lehet. A magánszemélyek kommunális adójának alanya az Ör. 2. § alapján az a magánszemély, aki a lakás tulajdonosa vagy az ingatlan-nyilvántartásba bejegyzett vagyoni értékű jog jogosítottja, továbbá a nem magánszemély tulajdonában álló lakás bérlője. A magánszemélyek kommunális adója szempontjából adótárgy a Hat. 11. § (1) bekezdése alapján a lakás és nem lakás céljára szolgáló épület, épületrész (a továbbiakban együtt: építmény) és a Hat. 17. §-a alapján a beépítetlen belterületi földrészlet (a továbbiakban: telek).

Az Alkotmánybíróság megállapította, hogy az Ör. indítvánnyal támadott 5. §-ában alkalmazott szabályozás az adó alanya és tárgya vonatkozásában nem ellentétes a Hat. 6. § *d*) pontjában és a 12. § (1) bekezdésében foglaltakkal.

2. Az indítványozó véleménye szerint az önkormányzat egy általános rendelete hatálya alól gyakorlatilag a területén élő polgárok többségét kivonva megkülönböztetett szűkebb állampolgári csoportot, a vállalkozót és ez sérti az Alkotmány 70/A. §-ában megfogalmazott állampolgárok vagyoni vagy más helyzete szerinti megkülönböztetésének tilalmát, valamint a 70/I. §-ban meghatározott közteherhivatal alkotási elvét. Ezért az Alkotmánybíróság az Ör. 5. §-ának rendelkezését a vagyoni helyzet szerinti különbségtétel és a vagyoni viszonyoknak megfelelő közteherhivatal szempontjából is megvizsgálta.

Az Alkotmánybíróság a 61/1992. (XI. 20.) AB határozatában megállapította, hogy „[a]z Alkotmány 70/I. §-a az állampolgárok egyik alapvető kötelezettségeként mondja ki, hogy mindenki köteles jövedelmi és vagyoni viszonyainak megfelelően a közterhekhez hozzájárulni. E hozzájárulás módját és mértékét az adókról, az illetékekről, a vámokról stb. szóló törvények állapítják meg. Az említett törvények megalkotása során az Országgyűlés rendszerint kedvezményeket is nyújt a jogszabály címzettjeinek meghatározott köre számára, illetőleg bizonyos tevékenységfajtákra vagy árucikkekre. Amíg azonban a közterhekhez való hozzájárulás az állampolgároknak az Alkotmányból eredő alapvető kötelezettsége, addig a kötelezettség alóli mentesülésre vagy bizonyos mértékű kedvezményre senkinek sincs az Alkotmányon alapuló alanyi joga. A mentességek és kedvezmények meghatározásánál a jogalkotót széles körű mérlegelési jog illeti meg. Ennek gyakorlása során tekintettel lehet bizonyos, az Alkotmányban is nevesített jogokra – pl. az egészséges környezethez vagy a szociális biztonsághoz való jogra – de ezen túlmenően érvényre juttathat az Alkotmányból közvetlenül le nem vezethető, esetenként rövid távra irányadó gazdaságpolitikai, életszínvonal-politikai, szociálpolitikai és egyéb célkitűzéseket. Ekként tehát, noha a jogalkotót a mentességek és kedvezmények megállapításánál is kötik az Alkotmányban meghatározott jogi korlátok, a jogalkotói mérlegelésnél nem a jogi, hanem az egyéb szempontok játsszák a meghatározó szerepet, s ebből eredően az esetleges helye-

len, a társadalom érdekeivel ellentétes tartalmú mérlegelés is elsődlegesen politikai felelősséget von maga után. A kifejtettekből következik, hogy a kedvezményekre vonatkozó jogszabályi rendelkezések alkotmányossági felülvizsgálata során az Alkotmánybíróság hatáskörébe kizárólag annak ellenőrzése tartozik: a jogalkotó mérlegelési jogának gyakorlása során nem került-e ellentétbe az Alkotmány valamely rendelkezésével, s az Alkotmánybíróság nem jogosult a jogalkotói mérlegelés célszerűségi – pl. gazdaságpolitikai – szempontú.” (ABH 1992, 280, 281.)

Az Ör. az adómentes adótárgyak körét két rendelkezésében állapítja meg. Első alkalommal az Ör. 1. §-ában, amikor az építmények és a telkek közül csak a magánszemély tulajdonában lévő építmények közül a lakást, illetve a vagyoni értékű jog magánszemély jogosítottja használatában lévő lakást, illetve a nem magánszemély tulajdonában lévő lakáshoz kötődő lakásbérleti jogot nyilvánítja adókötelessé. Tehát a Htv. 12. §-ában, 18. §-ában és 24. §-ában meghatározott adótárgyak közül az Ör. 1. §-a a lakást és a lakásbérleti jogot nyilvánította adókötelessé. Második alkalommal az Ör. 5. §-a az 1. §-ban adókötelessé nyilvánított adótárgyak közül mentesítette az adófizetési kötelezettség alól azt a lakást, amelyben nincs bejelentve (megjelölve) valamely vállalkozó székhelye, telephelye vagy fióktelepe. E szabályozás alapján magánszemélyek kommunális adója fizetési kötelezettség terheli a lakásbérleti jog jogosultját, valamint azt az adóalanyt, akinek a lakásába be van jelentve vállalkozó székhelye, telephelye vagy fióktelepe.

Az Alkotmánybíróság megkereste a Budapest Főváros IV. Kerület Újpest Önkormányzat polgármesterét, hogy tájékoztassa az Alkotmánybíróságot az adó bevezetésének, az adómérték és az adómentességek meghatározása helyi gazdaságpolitikai, életszínvonalbeli és szociálpolitikai indokairól. A polgármester válaszában kifejtette, hogy az önkormányzat nagy súlyt helyezett arra, hogy minél több szociálpolitikailag és gazdaságpolitikailag indokolható adókedvezményt adjon, a magánszemélyeket minél kisebb mértékben terhelje helyi adókkal. A támadott adómentesség oka – a polgármester által kifejtettek szerint – hogy azon lakások, amelyeket kizárólagosan az eredeti rendeltetésüknek megfelelően lakás céljára használnak – amely révén nem keletkezik vállalkozási jövedelem – teljes egészében mentesülhessenek az adóteher alól.

Az Alkotmánybíróság eljárása során megállapította, hogy szociálpolitikailag és gazdaságpolitikailag nem indokolható önkényes megkülönböztetést tartalmaz az Ör. 5. §-a, amikor csak azt a lakást nem mentesíti az adófizetési kötelezettség alól, amelyben valamely vállalkozó székhelye, telephelye vagy fióktelepe van bejelentve, megjelölve. E szabályozás figyelmen kívül hagyja, hogy a lakás a vállalkozási formán kívül más formában is jövedelemszerző tevékenység alapja lehet, például a magánszemély tulajdonában álló lakás bérletbe adása, amely esetben az Ör. 1. §-a és 5. §-a alapján az adótárgy adómentes. Ugyanakkor az Ör. az adómentességet nem terjesztette ki a nem magánszemély tulajdonában lévő lakás bérleti jogára, mint

adótárgyra. Ennek következtében a nem magánszemély tulajdonában álló lakás bérleti joga magánszemélyek kommunális adója fizetési kötelezettséggel terhelt, míg a magánszemély tulajdonában lévő lakás – amely vitathatatlanul nagyobb értéket képvisel – adómentes akkor is, ha lakásbérleti joggal terhelt, vagy ha nincs oda bejelentve vállalkozás székhelye, telephelye, fióktelepe. Ez a megkülönböztetés sérti az Alkotmány 70/A. § (1) bekezdése rendelkezéseit.

3. Az Alkotmánybíróság a fentiekben az Ör. 5. §-a alkotmányellenességét állapította meg. Az Alkotmánybíróságról szóló 1989. évi XXXII. törvény (a továbbiakban: Abtv.) 42. § (1) bekezdése alapján, ha az Alkotmánybíróság a jogszabály alkotmányellenességét állapítja meg, a jogszabályt teljesen vagy részben megsemmisíti, akkor a határozata közzétételének napján veszti hatályát a jogszabály. Az Alkotmánybíróság az Abtv. 43. § (4) bekezdése alapján a 42. § (1) bekezdésében meghatározott időponttól eltérően is meghatározhatja az alkotmányellenes jogszabály hatályon kívül helyezését. A Hat. 6. § a) pontja alapján a már bevezetett helyi adó évközi módosítása naptári éven belül nem súlyosbíthatja az adóalanyok terheit. Az Ör. 5. §-ának az Alkotmánybíróság határozata közzétételének napjával történő megsemmisítése az adóalanyok terheinek évközi súlyosbítását jelentené, azért az Alkotmánybíróság az Abtv. 43. § (4) bekezdésében foglaltak alapján az Ör. 5. §-át pro futuro, 2005. december 31. napjával semmisítette meg. A pro futuro megsemmisítéssel egyben a Képviselő-testületnek is lehetősége nyílik arra, hogy még a 2005. évben oly módon módosítsa az Ör.-t, hogy annak szabályozása megfeleljen az Alkotmány 70/A. §-a és a Hat. rendelkezéseinek.

4. Tekintettel arra, hogy az Ör. 5. §-a alkotmányellenességét az Alkotmánybíróság az Alkotmány 70/A. § (1) bekezdése alapján megállapította, – állandó gyakorlatának megfelelően – nem vizsgálta azt, fennáll-e az Alkotmány 44/A. § (1) bekezdés d) pontjával, a 44/A. § (2) bekezdésével és a 70/I. §-ával való ellentét is [61/1997. (XI. 19.) AB határozat, ABH 1997, 361, 364.; 16/2000. (V. 24.) AB határozat, ABH 2000, 425, 429.; 29/2000. (X. 11.) AB határozat, ABH 2000, 193, 200.; 56/2001. (XI. 29.) AB határozat, ABH 2001, 478, 482.; 35/2002. (VII. 19.) AB határozat, ABH 2002, 199, 213.; 4/2004. (II. 20.) AB határozat, ABK 2004. február, 58, 61.].

A határozat Magyar Közlönyben történő közzététele az Abtv. 41. §-án alapszik.

Dr. Holló András s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Kiss László s. k.,
előadó alkotmánybíró

Dr. Kukorelli István s. k.,
alkotmánybíró

Alkotmánybírósági ügyszám: 195/B/2004/6.

A Köztársasági Elnök határozatai

A Köztársaság Elnökének

80/2005. (VI. 24.) KE

határozata

bírák felmentéséről és bírák kinevezéséről

Az Országos Igazságszolgáltatási Tanács előterjesztésére

lemondására tekintettel

*Kozmáné dr. Szigeti Andreát és
dr. Takács Anikót*

2005. június 30-i hatállyal,

nyugállományba helyezés iránti kérelmére

dr. Benedek Péternét

2005. december 31-i hatállyal,

a felső korhatár elérése miatt

dr. Gabányi Józsefnét

2006. január 1-jei,

dr. Pálkáné dr. Vass Gizellát

2006. január 21-i,

dr. Kiss Györgyöt

2006. február 22-i hatállyal

bírói tisztségéből felmentem;

*dr. Bálint Mária Annát,
dr. Kováts Judit Esztert,
dr. Mészáros János Zoltánt,
Petrásné dr. Czeczon Katalint,
Szondáné dr. Blastyák Ilonát és
dr. Vitál-Eigner Beáta Andreát*

2005. július 1. napjától határozatlan időtartamra bírónak,

*dr. Berzétei Dórát,
dr. Honner Renátát,
Horváthné dr. Farkas Rita Klaudiát,
dr. Huszár Eszter Etelkát,
dr. Konarik Attilát,
dr. Kovács Gergelyt,
dr. Lakatos Tamást,*

*dr. Mányoki Lillát,
dr. Molnár István Miklóst,
dr. Nógrádi Beátát,
dr. Palotay András Pétert,
dr. Pálkásné dr. Sümegi Irént,
dr. Rábai Krisztinát,
dr. Szabó Kornélia Rékát,
dr. Szabó Tamást és
dr. Újvári Ákost*

a 2005. július 1. napjától 2008. június 30. napjáig terjedő időtartamra bírónak

kinevezem.

Budapest, 2005. június 20.

Mádl Ferenc s. k.,
a Köztársaság elnöke

KEH ügyszám: IV-1/2335/2005.

A Miniszterelnök határozatai

A Miniszterelnök

43/2005. (VI. 24.) ME

határozata

kormányzati főtisztviselői kinevezésekről

A köztisztviselők jogállásáról szóló – többször módosított – 1992. évi XXIII. törvény 31/A. §-ának (2) bekezdése alapján

*dr. Bán Miklóst,
Bécsy Etelkát,
dr. Berecz Arankát,
Drosztemné Kánnai Magdolnát,
Gáspár Károlyt,
Hardy Andrást,
Holló Gyulát,
dr. Horváth Gábort,
dr. Kecsmár Ilonát,
dr. Kovács Lajost,
dr. Lakatos Juditot,
dr. Lemák Ellát,
dr. Medvegy Tildát,
dr. Nyikos Györgyit,
Rytkó Emiliát,
dr. Szabóné dr. Kakas Irént,
dr. Szeredi Pétert,*

*Varsi Erikát,
Vizi Lászlót*

2005. június 1-jei hatállyal

kormányzati főtisztviselővé kinevezem.

Budapest, 2005. június 1.

Gyurcsány Ferenc s. k.,
miniszterelnök

**A Miniszterelnök
44/2005. (VI. 24.) ME
határozata**

központi tiszt cím adományozásáról

A fegyveres szervek hivatásos állományú tagjainak
szolgálati viszonyáról szóló 1996. évi XLIII. törvény
245/J. § (1) bekezdése alapján

*dr. Aradi Flóriánnak,
dr. Balázs Lászlónak,
dr. Brunner Évának,
Csóti Andrásnak,
Csurka Lászlónak,
dr. Hegyaljai Mátyásnak,
Hellebrandt Lászlónak,
dr. Müller Anikó Krisztinának,
dr. Ritecz Györgynek,
Sevcsik Lászlónak és
Szabó Jenőnek*

2005. június 1-jei hatállyal

„központi tiszt” címet adományozok.

Budapest, 2005. június 1.

Gyurcsány Ferenc s. k.,
miniszterelnök

**VI. rész KÖZLEMÉNYEK,
HIRDETMÉNYEK**

**Tájékoztató a Magyar Szocialista Párt 2005. május 8-i soproni időközi
országgyűlési képviselő-választás elszámolásáról**

Forintban

1. A jelölő szervezet neve: Magyar Szocialista Párt	
2. A jelölő szervezet által állított jelöltek száma: 1	
3. Az országgyűlési képviselő-választásra fordított összeg:	
3.1. Forrásai összesen:	822 000
3.1.1. Egyéb források összesen:	
ebből:	
– saját forrás	822 000
3.2. Jogcímek szerinti felhasználás összesen:	822 000
3.2.1. Egyéb források terhére:	
– sokszorosítás:	430 000
– hirdetési díj:	392 000

Puch László s. k.,
pénztárnok

ELŐFIZETÉSI FELHÍVÁS

Kormányrendelet felhatalmazása alapján jelenteti meg a Miniszterelnöki Hivatal a Magyar Közlöny mellékleteként a **HIVATALOS ÉRTESÍTŐT**. A lap hetente, szerdánként, tematikus főrészekben hitelesen közli a legfőbb állami, önkormányzati, társadalmi, gazdasági szervek, illetve szervezetek személyi, szervezeti, igazgatási és képzési, valamint a hírközlési tevékenység (frekvenciagazdálkodás, távközlés, postaügy, informatika) közleményeit, továbbá az üzleti élet híreit. Térítési díj ellenében közzé tesszük a Kincstári Vagyon Igazgatóság vagyonértékesítési pályázatait, az állami, társadalmi, gazdasági szervezetek, parlamenti pártok, kamarák, helyi önkormányzatok, egyházak, különböző képviseletek közleményeit. Fizetett hirdetésként – akár színes oldalakon is – helyet kaphatnak az Értesítőben a gazdálkodó szervezetek, egyetemek, alapítványok, de magánszemélyek közérdekklődésre számot tartó közlései is.

Őszintén reméljük, hogy a hírek, információk, közlemények egy lapban történő pontos és rendszerezett formában való közreadásával sikerül hatékonyabbá és eredményesebbé tenni előfizetőink tájékozódását a hivatali és üzleti életben. Az érdeklődők számára egyéb hasznos információkat is nyújt a lap.

Az Európai Unió Hivatalos Lapja 2004. május 1-jétől az Európai Unió hivatalos nyelveként magyarul is megjelenik. A hivatalos lap L és C sorozatból áll.

Az L (Legislation) sorozatban kerülnek kiadásra az Európai Unió hatályos jogszabályai, az ún. elsődleges jogforrások (alapító szerződések, csatlakozási szerződések, társulási szerződések), továbbá az alábbi jogforrások: *rendeletek, irányelvek, határozatok*.

Az EU Hivatalos Lapjában történő közzétételt követően az évfolyam és a kötet számára, valamint a megjelenés dátumára hivatkozással, cím szerint, 2004. május 1-jétől folyamatosan tájékoztatást adunk a hivatalos lap L kiadásaiban megjelenő jogi aktusokról a Magyar Közlöny mellékleteként megjelenő **Hivatalos Értesítőben**.

A lap előfizetésben megrendelhető a Magyar Hivatalos Közlönykiadó 1085 Budapest, Somogyi Béla u. 6. címen, levélcím: 1394 Budapest 62., Pf. 357; faxszám: 318-6668.

2005. évi éves előfizetési díja: 13 248 Ft áfával.

A **HIVATALOS ÉRTESÍTŐ** egyes számai megvásárolhatók a kiadó közlőnyboltjában: 1085 Budapest, Somogyi Béla u. 6. Telefon/fax: 267-2780.

M E G R E N D E L Ő L A P

Megrendelem a **HIVATALOS ÉRTESÍTŐ** című lapot példányban, és kérem a következő címre kézbesíteni:

Megrendelő neve:

címe (város/község, irányítószám):

utca, házszám:

Ügyintéző (telefonszám):

2005. évi előfizetési díj fél évre 6624 Ft áfával ☐

egy évre 13 248 Ft áfával ☐

Számlát kérek a befizetéshez. ☐

Kérjük, a négyzetbe történő X bejelöléssel jelezze az előfizetés időtartamát.

Kelt.:

.....
cégszerű aláírás

ELŐFIZETÉSI FELHÍVÁS

A jogalkotásról szóló 1987. évi XI. törvény rendelkezik – többek között – a Magyar Köztársaság Kormánya hivatalos lapjának, a **Határozatok Tárá**nak megjelentetéséről.

A Határozatok Tárát szerkeszti a Miniszterelnöki Hivatal a Szerkesztőbizottság közreműködésével, évente mintegy 60 alkalommal jelenik meg.

A Határozatok Tára a Kormánynak azokat a határozatait (kétezeres) közli, amelyeknek közzétételét a Kormány elrendelte, továbbá tartalmazza a miniszterelnök határozatait, a Miniszterelnöki Hivatal vezető miniszter határozatait, valamint a minisztériumok, az országos hatáskörű szervek, az önkormányzatok közleményeit, hirdetményeit, különféle tájékoztatóit, továbbá azokat a közleményeket stb., amelyeket a Miniszterelnöki Hivatal vezető miniszter engedélyez.

A Határozatok Tára megrendelhető a Magyar Hivatalos Közlönykiadó címén (Budapest VIII., Somogyi Béla u. 6.; postacím: 1394 Budapest 62, Pf. 357) vagy a 318-6668 faxszámán.

Éves előfizetési díja 2005. évre: 20 424 Ft áfával.

Példányonként megvásárolható a kiadó közlőnyboltjában (1085 Budapest, Somogyi Béla u. 6. Tel./fax: 267-2780).

MEGRENDELŐLAP

Megrendelem a

HATÁROZATOK TÁRA

című lapot példányban.

A megrendelő (cég) neve:

Címe (város, irányítószám):

Utca, házszám:

Az ügyintéző neve, telefonszáma:

A megrendelő (cég) bankszámlaszáma:

2005. évi előfizetési díj egy évre: 20 424 Ft áfával. ☐

fél évre: 10 212 Ft áfával. ☐

Csekket kérek a befizetéshez ☐

Kérjük, a négyzetbe történő X bejelöléssel jelezze az előfizetés időtartamát!

A megrendelt példányok ellenértékét a postaköltséggel együtt, a szállítást követő számla kézhezvétele után, 8 napon belül a Magyar Hivatalos Közlönykiadónak a számlán feltüntetett pénzforgalmi jelzőszámára átutaljuk.

Keltezés:

.....
cégszerű aláírás

ELŐFIZETÉSI FELHÍVÁS

A Miniszterelnöki Hivatal és a Belügyminisztérium közös szerkesztésében havonta megjelenő

ÖNKORMÁNYZATOK KÖZLÖNYE

az önkormányzatok számára működésük során hasznos és nélkülözhetetlen tájékoztatói forrás.

A kiadvány első három része az önkormányzatokat érintő, újonnan kihirdetett jogszabályokat (törvények, rendeletek – ideértve az önkormányzati rendeleteket is –, alkotmánybírósági és egyéb határozatok) közli. Negyedik főrésze közleményeket, pályázati felhívásokat és tájékoztatásokat (szakértői közleményei, az Állami Számvevőszék ajánlásai, az önkormányzatok által elnyerhető támogatások pályázati feltételei, az önkormányzatok éves pénzügyi beszámolóit, alapító okiratok stb.) tartalmaz.

Az **Önkormányzatok Közlönye** előfizetésben megrendelhető a Magyar Hivatalos Közlönykiadó (1085 Budapest, Somogyi Béla u. 6.) címén (postacím: 1394 Budapest 62. Pf. 357) vagy a 318-6668 fax-számán.

2005. évi éves előfizetés díja: 4968 Ft áfával.

Példányonként megvásárolható a kiadó közlőnyboltjában (1085 Budapest, Somogyi Béla u. 6. Tel./fax: 267-2780).

MEGRENDELŐLAP

Megrendeljük az **Önkormányzatok Közlönye** című lapot példányban.

A megrendelő (cég) neve:

Címe (város, irányítószám):

Utca, házszám:

Az ügyintéző neve, telefonszáma:

A megrendelő (cég) bankszámlaszáma:

A megrendelt példányok ellenértékét a postaköltséggel együtt, a szállítást követő számla kézhezvétele után, 8 napon belül a Magyar Hivatalos Közlönykiadónak a számlán feltüntetett pénzforgalmi jelzőszámára átutaljuk.

Keltezés:

.....
cégszerű aláírás

ELŐFIZETÉSI FELHÍVÁS

Az

EGÉSZSÉGBIZTOSÍTÁSI KÖZLÖNY

– az egészségbiztosítási ágazat központi igazgatási szerve, az Országos Egészségbiztosítási Pénztár hivatalos lapja – az előfizetői érdekeket szem előtt tartva, kedvező áron kívánja az egészségügyi ágazatban érdekeltek rendelkezésére bocsátani a jogszabályok szövegét, valamint a munkához szükséges aktuális OEP-közleményeket, -felhívásokat, -tájékoztatókat. Lapunk címzettjei elsősorban: az alapellátásban részt vevő háziorvosok; fekvőbeteg-ellátó és szakellátó intézmények; gyógyszer, gyógyászati segédeszközt gyártók, illetve forgalmazók; gyógyfürdők; oktatási intézmények; társadalombiztosítási kifizetőhelyek, foglalkoztatók; könyvelők; adótanácsadók stb.

Az Egészségbiztosítási Közlöny előfizetésben megrendelhető a Magyar Hivatalos Közlönykiadó (1085 Budapest, Somogyi Béla u. 6.) címén (postacím: 1394 Budapest 62. Pf. 357) vagy a 318-6668 fax-számán.

2005. évi éves előfizetési díj: 19 044 Ft áfával.

MEGRENDELŐLAP

Megrendeljük az **Egészségbiztosítási Közlöny** című lapot példányban.

A megrendelő (cég) neve:

Címe (város, irányítószám):

Utca, házszám:

Az ügyintéző neve, telefonszáma:

A megrendelő (cég) bankszámlaszáma:

A megrendelt példányok ellenértékét a postaköltséggel együtt, a szállítást követő számla kézhezvétele után, 8 napon belül a Magyar Hivatalos Közlönykiadónak a számlán feltüntetett pénzforgalmi jelzőszámára átutaljuk.

Keltezés:

.....
cégszerű aláírás

Tisztelt Előfizetők!

Tájékoztatjuk Önöket, hogy a kiadónk terjesztésében levő lapokra és elektronikus kiadványokra szóló előfizetésüket folyamatosnak tekintjük. Csak akkor kell változást bejelenteniük a 2005. évre vonatkozó előfizetésre, ha a példányszámot, esetleg a címlistát módosítják, vagy új lapra szeretnének előfizetni (pontos szállítási, név- és utcacím-megjelöléssel).

Az esetleges módosítást szíveskedjenek levélben vagy faxon megküldeni.

Felhívjuk szíves figyelmüket, hogy a lapszállításról kizárólag az előfizetési díj beérkezését követően intézkedünk. Fontos, hogy az előfizetési díjakat a megadott 10300002-20377199-70213285 sz. számlára utalják, illetve a kiadó által kiküldött készpénz-átutalási megbízáson fizessék be.

Készpénzes befizetés kizárólag a Közlönyboltban (1085 Budapest, Somogyi B. u. 6.) lehetséges. (Levélcím: Magyar Hivatalos Közlönykiadó, 1394 Budapest, 62. Pf. 357. Fax: 318-6668).

A 2005. évi előfizetési díjak

(Az árak az áfát tartalmazzák.)

Magyar Közlöny	89 148 Ft/év	Közlekedési Értesítő	22 080 Ft/év
Hivatalos Értesítő	13 248 Ft/év	Kulturális Közlöny	17 112 Ft/év
Határozatok Tára	20 424 Ft/év	Külgazdasági Értesítő	17 940 Ft/év
Önkormányzatok Közlönye	4 968 Ft/év	Munkaügyi Közlöny	13 800 Ft/év
Az Alkotmánybíróság Határozatai	17 112 Ft/év	Oktatási Közlöny	19 872 Ft/év
Bányászati Közlöny	4 416 Ft/év	Pénzügyi Közlöny	27 600 Ft/év
Belügyi Közlöny	22 908 Ft/év	Statisztikai Közlöny	11 868 Ft/év
Egészségbiztosítási Közlöny	19 044 Ft/év	Szociális Közlöny	14 076 Ft/év
Egészségügyi Közlöny	23 736 Ft/év	Turisztikai Értesítő	10 488 Ft/év
Ellenőrzési Figyelő	3 036 Ft/év	Ügyészségi Közlöny	5 796 Ft/év
Földművelésügyi és Vidékfejlesztési Értesítő	16 560 Ft/év	Magyar Közigazgatás	8 556 Ft/év
Gazdasági Közlöny	21 528 Ft/év	Nemzeti Kulturális Alapprogram Hírlevele	4 416 Ft/év
Hírközlési Értesítő	5 796 Ft/év		
Ifjúsági és Sport Értesítő	4 416 Ft/év	Élet és Tudomány	9 936 Ft/év
Igazságügyi Közlöny	14 352 Ft/év	L'udové noviny	2 484 Ft/év
Informatikai és Hírközlési Közlöny	19 872 Ft/év	Neue Zeitung	4 140 Ft/év
Környezetvédelmi és Vízügyi Értesítő	13 524 Ft/év	Természet Világa	5 520 Ft/év
Közbeszerzési Értesítő	94 700 Ft/év	Valóság	6 624 Ft/év

Kibővített Cégek Közlöny CD

2005 januárjától – előfizetői jelzések alapján – az elektronikus Cégek Közlöny olyan területekkel bővül, amelyeket az üzleti környezetben működő felhasználóink jelentős hányada a naprakész információszolgáltatás alapvető részének tekint és igényel.

A továbbra is heti rendszerességgel megjelenő lemez a **Cégek Közlöny** hatályos és hiteles céginformációs adatbázisán kívül ezután a **Közbeszerzési Értesítő** és a **Versenyfelügyeleti Értesítő** című hivatalos lapok információit is tartalmazni fogja.

A kibővített CD 2005. évi éves előfizetési díja: 25%-os áfával 111 900 Ft, fél évre 55 950 Ft.

A 32 éves **Házi Jogtanácsadó** hagyományait viszi tovább 2005 januárjától a **Jogtanácsadó**.

Az új név és formátum olvasóink igényei alapján kibővített tartalmat, új rovatokat és nagyobb oldalterjedelmet is takar.

Szerzőink ezután is olyan elismert szakemberek lesznek, akik elméleti és gyakorlati kérdésekben egyaránt jártasak, a témaválasztásban pedig továbbra is szem előtt tartjuk olvasóink kívánságait.

Az új **Jogtanácsadó** 2005. évi éves előfizetési díja: 5796 Ft áfával, fél évre 2898 Ft áfával.

A HIVATALOS CD JOGTÁR hatályos jogszabályok hivatalos számítógépes gyűjteményének 2005. évi éves előfizetési díjai:

(Áraink az áfát nem tartalmazzák.)

Önálló változat	72 000 Ft	25 munkahelyes hálózati változat	186 000 Ft
5 munkahelyes hálózati változat	120 000 Ft	50 munkahelyes hálózati változat	249 600 Ft
10 munkahelyes hálózati változat	150 000 Ft	100 munkahelyes hálózati változat	436 800 Ft

Egyszeri belépési díj: 7200 Ft.

Facsimile Magyar Közlöny. A hivatalos lap 2005-ös évfolyama jelenik meg CD-n az eredeti külalak megőrzésével, de könnyen kezelhetően.

Hatályos jogszabályok online elérése: a naponra frissített adatbázis az interneten keresztül érhető el a **www.mhk.hu** címen. További információ kérhető a 06 (80) 200-723-as zöldszámon.

Szerkeszti a Miniszterelnöki Hivatal, a Szerkesztőbizottság közreműködésével.

A Szerkesztőbizottság elnöke: dr. Pulay Gyula. A szerkesztésért felelős: dr. Müller György. Budapest V., Kossuth tér 1—3.

Kiadja a Magyar Hivatalos Közlönykiadó. Felelős kiadó: dr. Kodala László elnök-vezérigazgató.

Budapest VIII., Somogyi Béla u. 6. Telefon: 266-9290.

Előfizetésben megrendelhető a Magyar Hivatalos Közlönykiadónál

Budapest VIII., Somogyi Béla u. 6., 1394 Budapest 62. Pf. 357, vagy faxon 318-6668.

Előfizetésben terjeszti a Magyar Hivatalos Közlönykiadó a FÁMA Rt. közreműködésével. Telefon/fax: 266-6567.

Információ: tel./fax: 317-9999, 266-9290/245, 357 mellék.

Példányonként megvásárolható a kiadó Budapest VIII., Somogyi B. u. 6. (tel./fax: 267-2780) szám alatti közlönyboltjában, illetve megrendelhető a **www.mhk.hu/kozlonybolt** internetcímen.

2005. évi éves előfizetési díj: 89 148 Ft. Egy példány ára: 184 Ft 16 oldal terjedelemtől, utána +8 oldalanként +161 Ft.

A kiadó az előfizetési díj évközbéli emelésének jogát fenntartja.

HU ISSN 0076—2407

05.1684 — Nyomja a Magyar Hivatalos Közlönykiadó Lajosmizsei Nyomdája. Felelős vezető: Burján Norbert.

